

EURÁBIJSKÁ



Myslíte si, že EU znáte

Věděli jste ale, že

- ★ K islamizaci Evropy dochází za aktivní účasti našich vůdců
- ★ EU se stává politickým satelitem arabského a muslimského světa
- ★ Hlavními nástroji této islamizace jsou politická korektnost a multikulturalismus
- ★ Arabské středomořské diktatury mají do několika let získat přístup ke čtyřem svobodám EU
- ★ Důsledkem je destabilizace EU i států daleko za jejími hranicemi



Copyright © 2006, 2007 by Fjordman

Překlad copyright © 2006, 2007 Islám Info, Viktor Svoboda

Obálka copyright © 2007 Viktor Svoboda

Šíření knihy v libovolném formátu a za libovolným účelem je výslovně povoleno, pokud bude uveden následující text:

Aktuální verzi textu s aktivními internetovými odkazy lze nalézt na adrese <http://pravdaoislamu.cz/eusifra.pdf>

Obsah

Eurábijská šifra.....	4
Proč musí Evropská unie zmizet.....	54

Eurábijská šifra

Rozhodl jsem se napsat tento esej poté, co jsem obdržel komentář od novináře, který není podle standardů mé země levicový, a který odmítl Eurábii jako pouhou konspirační teorii, srovnatelnou s Protokoly sionistických mudrců. Souhlasím s faktem, že konspirační teorie existují, a že mohou být nebezpečné. Konec konců, Protokoly a Dolchstosslegende, neboli „mýtus o bodnutí do zad“ - představa, že Německo neprohrálo první světovou válku, ale bylo zrazeno socialisty, intelektuály a Židy - pomohly Adolfu Hitlerovi a nacistům vydlážit cestu k druhé světové válce.

Co je mi nicméně záhadou je skutečnost, že velké množství lidí věří (nejen v islámských zemích, ale i v Evropě a dokonce i ve Spojených státech), že teroristické útoky, které 11. září 2001 zničily Světové obchodní centrum v New Yorku, byly ve skutečnosti řízenou demolicí, kterou zinscenovala americká vláda a potom z ní obvinila muslimy. Viděl jsem o této teorii mnohokrát psát západní média. Ačkoliv je často (nikoliv ale vždy) odmítána a zesměšňována, je přinejmenším zmiňována.

V porovnání s tím je Eurábie - která tvrdí, že k islamizaci Evropy nedochází pouhou náhodou, ale za aktivního podílu evropských politických vůdců - sotva kdy alespoň zmiňována, bez ohledu na skutečnost, že je snadnější jí zdokumentovat. Trefilo se pojetí Eurábie příliš blízko cíle? Je možné, že nezapadá do antiamerických názorů mnoha novinářů? Je zajímavé, že o Eurábii nikdy nepíše dokonce ani ti levicovní novináři, kteří jsou jinak k Evropské unii kritičtí kvůli prvkům volného obchodu.

Proto hodlám prověřit, zda jsou teze Eurábie správné, nebo přinejmenším přijatelné. Nazval jsem tento projekt Eurábijská šifra jako narážku na bestseller Dana Browna „Šifra mistra Leonarda“. Brownův fiktivní příběh „dokumentuje“ spiknutí církve, které má zakrýt pravdu o Ježíšovi. Nejsem si jistý tím, že se moje

práce stane stejně populární, jsem si ale celkem jistý, že je má k realitě blíže.

Až bude příště chtít pan Brown psát o rozsáhlých konspiracích v Evropě, udělal by dobře, kdyby zaměřil svůj pohled na Brusel spíše než na Řím. Bylo by to mnohem zajímavější. Co následuje je krátké shrnutí tvrzení, se kterými přišla autorka Bat Ye'or ve své knize „Eurabia: The Euro-Arab Axis“ (Eurábie: Euro-Arabská osa). Moje informace jsou založeny na její knize (kterou byste si měli přečíst celou). Kromě toho jsem čerpal z dalších jejích článků a rozhovorů. Zveřejňuji zde tyto informace s jejím požehnáním, toto shrnutí jde ale zcela na mojí zodpovědnost.

V rozhovoru s izraelským listem Haaretz Bat Ye'or vysvětluje, jak se francouzský prezident Charles de Gaulle, zklamaný ztrátou francouzských kolonií v Africe a na Středním Východě, a stejně tak upadajícím vlivem Francie na mezinárodní scéně, rozhodl vytvořit v šedesátých letech strategické spojení s arabským a muslimským světem, které by soupeřilo o vedoucí postavení se Spojenými státy a Sovětským svazem.

„Je to otázka celkové transformace Evropy, která je výsledkem záměrné politiky“, říká Bat Ye'or. „Směřujeme nyní k celkové proměně Evropy, která bude více a více islamizována, a stane se politickým satelitem arabského a muslimského světa. Evropští vůdci se rozhodli uzavřít spojení s arabským světem, prostřednictvím kterého se rozhodli přijmout arabský a muslimský postoj ke Spojeným státům a k Izraeli. To se netýká pouze zahraniční politiky, ale také vnitřních záležitostí evropské společnosti, jako jsou imigrace, integrace imigrantů a představa, že islám je součástí Evropy“.

„Evropa stojí před trvalou hrozbou terorismu. Terorismus je způsobem, kterým lze na evropské země vyvíjet nátlak, aby se neustále vzdávaly požadavkům zástupců arabských zemí. Požadují například, aby Evropa vždy mluvila ve prospěch Palestinců a proti Izraeli“.

Eurábijský projekt se tak stává rozšířenou vizí antiamerické gaullistické politiky závislé na zformování euro-arabského celku nepřátelského k americkým vlivům. Podporuje evropské ambice udržet si důležité sféry vlivu v bývalých evropských koloniích, zatímco v arabském světě otevírá evropskému zboží obrovské trhy, obzvláště v ropných zemích, aby si zajistil dodávky ropy a zemního plynu do Evropy. Kromě toho by učinil Středozeří euro-arabským vnitrozemím tím, že by podporoval imigraci muslimů a prosazoval multikulturalismus se silnou přítomností muslimů v Evropě.

Používání termínu Eurábie bylo poprvé zavedeno v polovině sedmdesátých let jako název časopisu redigovaného prezidentem Asociace pro franko-arabskou solidaritu Lucienem Bitterleinem, a vydávaného společně s Groupe d'Etudes sur le Moyen-Orient (Ženeva), France-Pays Arabes (Paříž) a Middle East International (Londýn). Jejich články vyzývaly ke společnému euro-arabskému postoji na všech úrovních. Tyto konkrétní návrhy nebyly sněním izolovaných teoretiků; prosazovaly konkrétní politická rozhodnutí koncipovaná a realizovaná ve spojení s vůdci evropských států a s evropskými parlamentáři.

Během tiskové konference z 27. listopadu 1967 Charles de Gaulle otevřeně prohlásil, že francouzská spolupráce s arabským světem se stala „zásadním základem naší zahraniční politiky“. Druhá mezinárodní konference na podporu arabského lidu, která se konala v lednu 1969 v Káhiře, ve své rezoluci č. 15 rozhodla „... vytvořit zvláštní parlamentní skupiny tam, kde ještě neexistují, a používat parlamentní platformu k podpoře arabského lidu a palestinského odporu“. O pět let později v Paříži, v červenci 1974, byla pod názvem Euro-arabský dialog vytvořena Parlamentní asociace pro euro-arabskou spolupráci.

Bat Ye'or zdůrazňuje tento sdílený euro-arabský program. Prvním krokem bylo vytvoření společné zahraniční politiky. Francie byla hnací silou tohoto sjednocení, které již bylo zamýšleno úzkým kruhem lidí okolo generála de Gaulla a arabskými politiky. Arabské

státy požadovaly od Evropy přístup k západní vědě a technologii, politickou nezávislost Evropy na Spojených státech, nátlak Evropy na Spojené státy, aby se přizpůsobily arabské politice, a demonizaci Izraele jako hrozby světovému míru, a stejně tak opatření příznivá arabské imigraci a šíření islámské kultury v Evropě. Tato spolupráce by také zahrnovala uznání Palestinců jako samostatného národa, a OOP a jejího vůdce Arafata jako jejich zástupce. Do roku 1973 byli známi pouze jako arabští uprchlíci, dokonce i Arabům. Koncept palestinského “národa” jednoduše neexistoval.

Během ropné krize z roku 1973 arabští členové Organizace zemí vyvážejících ropu oznámili, že kvůli probíhající Yom Kippurské válce mezi Izraelem a jeho arabskými sousedy Egyptem a Sýrií nebude OPEC nadále prodávat ropu západním státům, které podporují Izrael. Náhlý nárůst cen ropy byl trvalý. Nejen že vedl k silnému přílivu petrodolarů do zemí, jako jsou Saudské Arábie, které umožnily Saudům sponzorovat celosvětovou obrodu islámu, měl také vliv na Západ a obzvláště na Evropu.

Arabští vůdci nicméně potřebovali svojí ropu prodávat. Jejich lidé jsou velmi závislí na evropské ekonomické a technologické pomoci. Američané během ropného embarga v roce 1973 tento bod nadnesli. Ačkoliv ropný faktor jistě pomohl utvrdit Euro-arabský dialog, podle Bat Ye'or šlo v první řadě o záminku k zakrytí politiky, která vzešla z Francie před tím, než ke krizi došlo. Politika koncipovaná v šedesátých letech měla silné předchůdce ve francouzském snu z devatenáctého století o vládě nad arabskou říší.

Tento politický program byl posílen úmyslnou kulturní transformací Evropy. Sympózia Euro-arabského dialogu, která se konala v Benátkách (1977) a Hamburku (1983) obsahovala doporučení, která byla úspěšně realizována. Tato doporučení byla doprovázena úmyslným a zvýhodňovaným přílivem velkého množství arabských a jiných muslimských imigrantů do Evropy.

Doporučení zahrnovala:

1. Koordinaci snah prováděných arabskými zeměmi s cílem šířit v Evropě arabský jazyk a kulturu,
2. Vytvoření společných Euro-arabských kulturních center v hlavních městech Evropy,
3. Nutnost zásobit evropské instituce a univerzity arabskými učiteli specializovanými na výuku Evropanů arabštině, a
4. Nutnost spolupráce mezi evropskými a arabskými specialisty, aby byl vzdělanému evropskému publiku představen pozitivní obraz arabsko-islámské civilizace a současných arabských záležitostí.

Kvůli politické citlivosti a v zásadě nedemokratické povaze nemohly být tyto dohody zapsány formou dokumentů a smluv. Evropští vůdci se tedy pečlivě rozhodli nazvat tyto myšlenky „dialogem“. Na všech setkáních, výborech a pracovních skupinách se podíleli zástupci národů evropské společnosti a Rady Evropy společně s členy arabských zemí a Arabské ligy. K jednáním a rozhodnutím docházelo za zavřenými dveřmi. Žádná oficiální setkání nebyla zaznamenávána.

Euro-arabský dialog (EAD) je politickou, ekonomickou a kulturní institucí, která byla navržena k zajištění dokonalého souladu mezi Evropany a Araby. Jeho struktura byla navržena na konferencích v Kodani (15. prosince 1973) a v Paříži (31. července 1974). Nejvýznamnějším činitelem této politiky je Evropská parlamentní asociace pro euro-arabskou spolupráci, která byla založena v roce 1974. Další zásadní orgány Dialogu jsou Institut MEDEA a Evropský institut pro výzkum Středomoří a euro-arabskou spolupráci, který byl vytvořen v roce 1995 s podporou Evropské komise.

V rozhovoru s Jamie Glazov pro Frontpage Magazine Bat Ye'or

vysvětluje, jak „v domácí politice zavedl EAD těsnou spolupráci mezi evropskými a arabskými televizemi, rozhlasem, novináři, vydavatelstvími, akademickým světem, kulturními centry, učebnicemi, studenty a mládežnickými organizacemi a v turistice. Mezináboženské dialogy byly v rozvoji této politiky rozhodujícím činitelem. Eurábie je tudíž touto silnou euro-arabskou sítí asociací - úplnou symbiózou se spoluprací a partnerstvím v politice, ekonomii, demografii a kultuře“.

Hnací síla Eurábie, Parlamentní asociace pro euro-arabskou spolupráci, byla vytvořena v Paříži v roce 1974. Nyní má přes šest stovek členů - ze všech velkých evropských politických stran - aktivních v jejich vlastních národních parlamentech stejně jako v Evropském parlamentu. Francie je v těchto asociacích stále klíčovým hráčem.

Byla navržena dalekosáhlá politika. Ta obsahuje soužití Evropy s muslimskými arabskými zeměmi, které poskytne Evropě - a obzvláště Francii, nejvýznamnějšímu hybateli projektu - váhu a prestiž, aby mohla soupeřit se Spojenými státy. Organizaci, fungující pod záštitou evropských vládních ministrů, pracujících v těsném spojení se svými arabskými protějšky, a se zástupci Evropské komise a Arabské ligy. Cílem bylo vytvoření panstředomořského celku, který by umožňoval volný pohyb lidí i zboží.

Na kulturní frontě začalo úplné přepisování historie, které proběhlo nejprve v sedmdesátých letech na evropských univerzitách. Tento proces byl ratifikován parlamentním shromážděním Rady Evropy v září 1991 na setkání věnovanému „Příspěvkům islámské civilizace evropské kultuře“. Byl znovupotvrzen francouzským prezidentem Jacquesem Chiracem v jeho proslovu z 8. dubna 1996 v Káhiře, a posílen Romano Prodim, prezidentem mocné Evropské komise, „vlády“ EU, a pozdějším italským premiérem, skrze vytvoření Nadace pro dialog mezi kulturami a civilizacemi. Tato nadace měla kontrolovat vše řečené, napsané a učené o islámu v Evropě.

Během posledních tří desetiletí EEC a politické a kulturní organizace EU vynalezly fantazijní islámskou civilizaci a historii. Historické záznamy o porušování základních lidských práv všech nemuslimů a žen pod šariou (islámským právem) jsou buďto ignorovány, nebo odmítány. Podle tohoto světonátoru pocházejí všechna nebezpečí ze Spojených států a Izraele. Tvůrci Eurábie vedli v evropských médiích úspěšnou propagační kampaň proti těmto dvěma zemím. Tyto výmysly byly usnadněny již existujícími proudy antisemitismu a antiamerikanismu v částech Evropy, ačkoliv obojí bylo Eurábijci a jejich spolupracovníky velmi posíleno.

31. ledna 2001 prohlásil komisař pro evropské zahraniční záležitosti Chris Patten během opětovného propuknutí palestinského teroristického džihádu před Evropským parlamentem, že evropská zahraniční politika by měla věnovat obzvláštní pozornost svému jižnímu boku (arabským zemím, podle EU žargonu) a dodal, že byl potěšen všeobecným souhlasem poskytnout větší viditelnost středomořskému parterství.

Bat Ye'or si myslí, že „naši politici jsou svými ambasádami, agenty a specialisty dokonale informovaní o islámské historii a současné politice. Není zde žádná nevinnost, jen děsivá neúprosnost korupce, cynismu a zvrácenost hodnot“.

V předmluvě ke své knize píše¹, že „tato kniha popisuje evoluci Evropy od židovsko-křesťanské civilizace s důležitými postosvíceneckými sekulárními prvky k postžidovsko-křesťanské civilizaci, která je nápomocná ideologii džihádu a islámským mocnostem“.

Nová evropská civilizace může být správně označena za „civilizaci dhimmizace“. Slovo dhimmizace pochází z islámského právního postavení „dhimmi“. Označuje podřízené nemuslimské jedince, kteří přijmou omezující a ponižující podřízenost islámské moci, aby se vyhnuli zotročení nebo smrti. Celý muslimský svět, jak

1 Obsah a předmluva knihy online,
http://www.dhimmitude.org/archive/bat_yeor_eurabia_summary_2004dec.pdf

ho dnes známe, je produktem této 1 300 let staré dynamiky džihádu, která uvrhla kdysi kvetoucí nemuslimské civilizace do stavu nefunkčnosti a dhimmizace. Dhimmi jsou podřadné bytosti, které tiše snášejí ponížení a agresí. Toto uspořádání umožňuje muslimům beztrestnost, která pod ochranou zákona posiluje jak jejich nenávisť, tak pocit nadřazenosti.

Eurábie je neobvyklým novým celkem. Má politické, ekonomické, náboženské, kulturní a mediální složky, které jsou v Evropě prosazovány mocnými vládními lobby. Ačkoliv Evropané žijí v omezeních Evropy, jen málo z nich si je jich neustále skutečně vědomo.

Tato eurábijská politika, která je vyjadřována nejasnými frázemi, je prováděna na nejvyšších politických úrovních a je koordinována v celé Evropské unii. Zavádí antiamerickou a antisemitskou euro-arabskou subkulturu do vláken všech sociálních, mediálních a kulturních sektorů. Disidenti jsou umlčovani nebo bojkotováni. Někdy jsou vyhozeni ze zaměstnání jako oběti totalitní „korektnosti“ prosazované především akademickým světem, médií a politickým sektorem.

Podle Bat Ye'or již Francie a zbytek západní Evropy nemůže změnit svojí politiku: „Jde o projekt, který byl konzistentně koncipován, plánován a prosazován prostřednictvím imigrační politiky, propagandy, podpory církve, ekonomických asociací a pomoci, a kulturní, mediální a akademické spolupráce. V tomto politickém rámci vyrostly celé generace; byly vzdělávány a vychovávány k jeho podpoře a následování“.

Jsou tvrzení Bat Ye'or správná, nebo třeba i jen možná?

Bernard Lewis poukázal na to², že podle shody mezi historiky „začíná moderní historie Blízkého východu v roce 1798, když do Egypta dorazila francouzská revoluce ve formě malé expediční výpravy vedené mladým generálem, který se jmenoval Napoleon

2 Bernard Lewis, Real Clear Politics, 20. září 2006, http://www.realclearpolitics.com/articles/2006/09/bring_them_freedom_or_they_des.html

Bonaparte - který ho s děsivou snadností dobyl a následně mu po nějakou dobu vládl“.

V neúspěšné snaze získat si podporu Egyptanů vydal Napoleon prohlášení³ velebící islám. „Lidé Egypta“, prohlásil po svém vstupu do Alexandrie v roce 1798, „bude vám řečeno, že jsem přišel zničit vaše náboženství; nevěřte tomu! Odpovězte, že jsem přišel obnovit vaše práva, potrestat usurpátory, a že více než Mamelukové respektuji vašeho Boha, jeho Proroka a Korán“.

Podle očitých svědků ukončil Napoleon prohlášení výrokem „Bůh je velký a Mohamed je jeho prorokem“. Muslimským uším to znělo jako šahada – přihlášení se k víře v jednoho boha a Mohameda jako jeho posledního proroka. Recitace šahady, prvního z pěti pilířů islámu, je považována za známku konverze k islámu. Muslimové tak mohli dojít k závěru, že Napoleon konvertoval k islámu⁴. Ve skutečnosti k islámu konvertoval jeden z jeho generálů, Jacques Mérou.

Francouzi byli později poraženi anglickým admirálem Nelsonem a byli přinuceni Egypt opustit. Ačkoliv francouzská výprava do Egypta trvala pouze tři roky, demonstrovala, že Západ je nyní islámskému světu tak nadřazený, že Západané mohou podle své vůle vstoupit do srdce arabského území, tehdy stále součástí Osmanské říše. K ústupu je mohla donutit pouze jiná západní mocnost. Šok z této skutečnosti vedl k prvním pokusům o reformu islámu v devatenáctém století.

Pozitivním důsledkem západního dobývání byl příliv francouzských vědců do Egypta a vznik moderní egyptologie. Co je důležitější, vedlo k objevu rosetského kamene, který byl později použit francouzským filologem Jean-François Champollionem k dešifrování starých egyptských hieroglyfů. Tato srážka měla ovšem také trvalý dopad na Evropu, a především na Francii.

Francouzská invaze do Alžíru v roce 1930 začala novou kapitolu

3 Daniel Pipes, Middle East Quarterly, leden 2002, <http://www.danielpipes.org/article/90>

4 Elaiab Harvey, Brussels Journal, <http://www.brusselsjournal.com/node/657>

tohoto příběhu. Později Francouzi vládli Tunisku a Maroku. Po první světové válce získali nakonec Francouzi mandáty nad bývalými tureckými územími Osmanské říše, které nyní tvoří Sýrii a Libanon. Po druhé světové válce francouzští vojáci postupně opustili arabské země a tento proces vyvrcholil v roce 1962 alžírskou válkou o nezávislost. Jejich dlouhý vztah s Araby nicméně vedl Francouze k víře, že mají s Araby a s muslimy zvláštní vztahy a jejich pochopení. To společně s francouzským vedením na kontinentální Evropě položilo základy nové zahraniční politiky. Prezident de Gaulle prosazoval nezávislost Francie a Evropy na dvou velmocích. Slovy říkal, že “Ano, je to Evropa, od Atlantiku k Uralu, je to Evropa, je to celá Evropa, která rozhodne o osudu světa”. V roce 1966 stáhl Francii ze společného vojenského velení NATO, aniž by ale z organizace vystoupil.

Po Šestidenní válce v roce 1967 vymezilo de Gaullovo odsouzení Izraelců za jejich okupaci Západního břehu a pásma Gazy významnou změnu ve francouzské zahraniční politice. Dříve byla Francie - stejně jako zbytek západní Evropy - silně proizraelská, dokonce ještě v roce 1956 šla s společně Izraelem do války proti Násirovu Egyptu. Od roku 1967 nicméně nabrala úmyslně proarabský směr. Říká se, že anglická zahraniční politika zůstává od 16. století stejná. Jejím cílem bylo zabránit jakékoliv zemi, ať už Španělsku, Francii, nebo Německu, aby dominovala kontinentální Evropě v takovém rozsahu, že by představovala pro Anglii hrozbu. Na druhou stranu by bylo možné říct, že i francouzská zahraniční politika zůstává po několik staletí stejná; jejím cílem je prosazovat vůdcovství Francie v Evropě a ve středomořském regionu, aby mohla potlačit anglosaskou (a později angloamerickou) dominanci. Tato představa byla zkomplikována sjednocením Německa koncem 19. století, její základ ale platí dodnes.

Napoleon je velkým hrdinou předchozího francouzského premiéra de Villepina. Několik francouzských vůdců v roce 2005 celkem otevřeně prohlásilo, že navrhovaná ústava EU je v zásadě

rozšířením Francie. Ministr spravedlnosti Dominique Perben řekl: „Konečně jsme dosáhli 'Evropy à la française', na kterou jsme tak dlouho čekali. Tato ústavní smlouva je rozšířením Francie. Je to Evropa psaná francouzštinou“. Od svého začátku byla evropská integrace⁵ podnikem vedeným Francouzi. Skutečnost, že se francouzská politická elita nikdy nevězala udržování svého vůdcovství v Evropě, byla více než dostatečně demonstrována během irácké války.

Když v roce 2003 Polsko, Maďarsko a Česká republika podpořily postoj USA, prezident Chirac proslule prohlásil: „Zmeškali dobrou příležitost k tomu zavřít hubu“, a dodal, „Tyto země se nechovaly příliš dobře a byly celkem nedbalé k nebezpečí příliš rychlé podpory amerického postoje“.

Jean Monnet, francouzský ekonom, který nebyl nikdy zvolen do veřejné funkce, je považován za jednoho z architektů evropské integrace. Monnet byl pragmatik s dobrými kontakty, který v zákulisí pracoval na postupném vytvoření evropské jednoty.

Richard North, autor blogu EU Referendum⁶ a spoluautor (s Christopherem Bookerem) knihy Skryté dějiny evropské integrace⁷, říká, že Monnet po léta - přinejmenším od dvacátých let - snil o vytvoření „Spojených států evropských“. Ačkoliv to, o co Monnet ve skutečnosti usiloval, bylo vytvoření evropského celku se všemi atributy státu, „byly úmyslně zvoleny neškodé fráze, aby bylo těžké oslabit ho jeho proměnou v další mezivládní orgán. Byl také formulován tímto způsobem proto, aby nevydělil národní vlády zdůrazňováním skutečnosti, že jeho cílem je nahradit jejich suverenitu“.

Autoři ve svých analýzách historie EU tvrdí, že EU se nezrodila

5 Fjordman, Gates of Vienna blog, Why the EU Needs to be Destroyed, and Soon, <http://gatesofvienna.blogspot.com/2006/06/why-eu-needs-to-be-destroyed-and-soon.html>

6 EU Referendum blog, <http://eureferendum.blogspot.com/>

7 EU Portál, rozhovor s Christopherem Bookerem o českém vydání knihy, <http://www.euportal.cz/ShowArticle.aspx?ArtId=1022>

z druhé světové války, jak si mnoho lidí myslí. Byla plánována nejméně o jednu generaci dříve.

Schumanova deklarace z 9. května 1950, která je široce představována jako začátek snah směřujících k Evropské unii a je oslavována během „Dne Evropy“, obsahuje fráze, které prohlašují, že je „prvním krokem k evropské federaci“, a že „tento návrh povede k realizaci prvního skutečného základu Evropské federace“. Jak nicméně poznamenali kritici EU, tyto politické cíle nejsou obvykle při hovoru o Deklaraci zmiňovány, a většina lidí si jejich existence není vědoma.

Federace je pochopitelně státem, a „přesto po desetiletí obhájci EC/EU integrace přísahali, že o žádných takových plánech nemají tušení. EEC/EC/EU získávala stále více a více vlastností nadnárodní federace: vlajku, hymnu, parlament, Nejvyšší soud, měnu, zákony“.

Zakladatelé EU „pečlivě ukazovali svým občanům pouze blahodárné stránky svého projektu. Byla navržena tak, aby byla vytvářena postupně, jako probíhající proces, aby žádná z jednotlivých fází projektu nevyvolala podezření postačující k tomu, aby jí opozice zastavila nebo vykolejila“. Booker a North nazývají Evropskou unii „pomalu probíhajícím státním převratem: nejvelkolepějším státním převratem v historii“, který je navržen tak, aby postupně a pečlivě odstavil demokratické procesy a podřídil si evropské národní státy, aniž by to bylo veřejně přiznáno.

Je ironií, že Francie je nyní rukojmím právě těch sil, které sama uvedla do pohybu. Džihádistické nepokoje muslimských imigrantů ve Francii z roku 2005 ukázaly, že Eurábie již není záležitostí francouzské zahraniční politiky, ale domácí francouzskou politikou. Francie bude hořet, pokud si nebude usmiřovat Araby a souhlasit s jejich programem.

Růst islámské populace je explozivní. Podle některých statistik je jedno ze tří dětí narozených ve Francii muslimem. Stovky muslimských ghét se již de facto řídí šaríou, nikoliv francouzskými

zákony. Někteří analytici věří, že Francie se tiše stane muslimskou zemí, zatímco jiní předpovídají v blízké budoucnosti občanskou válku.

Možná je ve skutečnosti, že země, která spustila a vedla stvoření Eurábie, bude nyní zničena svým vlastním frankensteinovským monstrem, určitá poetická spravedlnost. Škodolibost nad dilematem Francie nám nicméně nepomůže. Blížící se pád Francie je špatnou zprávou pro i zbytek Západu. Co se stane s francouzskými finančními zdroji? A především, kdo zdědí stovky jaderných hlavic? Padnou i tyto zbraně do rukou muslimských džihádistů?

MEDEA (Evropský institut pro výzkum středomořské a euro-arabské spolupráce), podporovaná Evropskou komisí, je jednou z klíčových součástí Euro-arabského dialogu. Na svých vlastních internetových stránkách⁸ prohlašuje, že: „Euro-arabský dialog je fórum sdílené evropskou společností a Ligou arabských států, které vzniklo z francouzské iniciativy a bylo spuštěno Radou Evropy v Kodani v prosinci 1973, krátce po ‘Říjnové válce’ a ropném embargu. Jak ji Evropané viděli, bylo také fórem pro diskusi o ekonomických otázkách, zatímco Arabové ho viděli spíše jako fórum pro diskusi politických záležitostí.

MEDEA Institute si také přeje být zdrojem a referenčním bodem pro lidi, kteří si přejí účastnit se Euro-středomořského dialogu. Prostřednictvím svých setkání a rozhovorů se Institut snaží o vytvoření výměny mezi politickými, ekonomickými a diplomatickými hráči, odborníky, novináři, akademiky a dalšími“.

Jak poukazuje Bat Ye’or, zatímco většina činnosti Eurábie je před zraky veřejnosti skryta, pokud víme, kam se dívat, můžeme někdy zachytit její záblesky. Pokud si projdete archívy na internetových stránkách MEDEA a v dalších zdrojích a budete dokumenty číst pečlivě, tyto informace v nich najdete. Ještě více

8 MEDEA, Euro-arabský dialog, <http://www.medea.be/index.html?page=&lang=en&doc=55&highlight=euro-arab%20dialogue>

informací existuje na papíře, ve francouzštině i v angličtině. Tvrdím, stejně, jako tvrdí Bat Ye'or, že existuje dostatečné množství dostupných informací, abychom potvrdili platnost tvrzení o Eurábii.

Jedním z dokumentů, které mi Bat Ye'or laskavě poskytla (a který zmiňuje ve své francouzské knize o Eurábii, nikoliv ale ve své knize v angličtině), je Společná strategie Rady Evropy - vize EU pro středomořský region z 19. června 2000.

Obsahuje mnoho doporučení, jako:

„Vypracovat opatření k budování partnerství, především prosazováním pravidelných konzultací a výměny informací se středomořskými partnery, podpora vzájemného propojení infrastruktury mezi středomořskými partnery a mezi nimi a EU, přijímání nutných opatření k podpoře a povzbuzování účasti občanské společnosti a stejně tak další rozvoj výměny lidí mezi EU a středomořskými partnery. Nevládní organizace budou povzbuzovány k podílu na spolupráci na bilaterálních a regionálních úrovních. Obzvláštní pozornost bude věnována médiím a univerzitám“.

Obsahuje také cíl pomoci arabským partnerům s „procesem dosažení volného obchodu s EU“. To může být méně nevinné, než jak to zní, jak ukážu později. Strategie chce také „usilovat, v rámci boje proti netoleranci, rasismu a xenofóbii, o dialog mezi kulturami a civilizacemi“. Všimněte si, že toto prohlášení předchází jak začátku druhé palestinské intifády, tak i teroristickým útokům z 11. září 2001. Bylo tedy součástí probíhajícího procesu, nikoliv odpovědí na konkrétní mezinárodní incident.

V jednom místě je dokument obzvláště zajímavý. EU chce „prosazovat zajištění shody mezi právními systémy různých inspirací, aby vyřešila občanskoprávní problémy vztahující se k jedincům: dědické a rodinné právo, včetně rozvodového práva“.⁹

9 Islám Info, Evropská komise chce u evropských soudů zavádět šariú, <http://info.pravdaoislam.cz/index.php/2006/11/20/evropska-komise-chce-u-evropskych-soudu-zavadet-sariu/>

Řečeno jednoduše, je těžké vidět toto byrokratické mlžení jako něco jiného než znamení toho, že země EU budou shovívavé a přizpůsobí své sekulární právní systémy požadavkům šarie pro muslimské imigranty v rodinných záležitostech.

V dalším dokumentu z prosince 2003, který je dostupný na internetu, Javier Solana, generální tajemník Rady Evropské unie, Romano Prodi, prezident Evropské komise a Chris Patten, člen Evropské komise, podepsali plán „Posílení partnerství EU s arabským světem“.

Ten obsahuje vytvoření zón volného obchodu, ale také plány na „posílení kulturního, náboženského, civilizačního a mediálního dialogu použitím existujících nebo plánovaných nástrojů, včetně plánované Euro-středomořské nadace pro dialog mezi kulturami a civilizacemi.

Arabští imigranti tvoří významný příspěvek k rozvoji Evropy. EU je silně oddána boji proti všem manifestacím rasismu a diskriminace ve všech jejích formách. [Co představuje diskriminaci? Sekulární zákony?] Plný respekt k právům imigrantů v Evropě je trvalou politikou v celé Evropě. Jeho zavedení by mělo být dále zlepšováno a spolupráce v rámci existujících dohod by měla být rozšířena tak, aby vzala v potaz obavy arabských partnerů“.

Supereurokrat Romano Prodi chce více spolupráce s arabskými zeměmi. Mluví o zónách volného obchodu s arabským světem, to ale znamená, že arabské země by dostaly přístup ke čtyřem svobodám vnitřního trhu EU, které zahrnují svobodný pohyb lidí přes státní hranice. Tato skutečnost, která přináší potenciálně obrovský důsledek zavedení „vnitřního trhu“ s arabským světem s explodujícím populačním růstem, není v evropských médiích prakticky NIKDY diskutována, dokonce ani zmiňována. Přestože může znamenat konec Evropy, jak jsme jí kdysi znali.

Další prohlášení¹⁰ ze „Šesté euro-středomořské ministerské

10 Stránky Evropské komise, externí vztahy, Euro-středomořské partnerství, http://ec.europa.eu/external_relations/euomed/conf/naples/index.htm

konference: posilování a přemostování partnerství“ z Bruselu z 28. listopadu 2003 hovoří o tomto vnitřním středomořském trhu:

„Tato iniciativa nabízí zemím sousedícím s EU výměnou za reálné politické a ekonomické reformy postupnou integraci do expandujícího evropského vnitřního trhu a možnost konečného dosažení čtyř základních svobod EU: svobodného pohybu zboží, služeb, kapitálu a lidí. Od ministrů se očekává, že také podpoří návrh Komise k vytvoření Euro-středomořské nadace pro dialog mezi kulturami, Euro-středomořského parlamentního shromáždění“.

V červnu nově zvolený italský premiér Romano Prodi prohlásil, že:

„Je čas podívat se na jih a spustit novou politiku spolupráce se Středomořím“. Prodi popisoval společnou italsko-španělskou iniciativu, která se bude snažit poskytnout zemím Středomoří „odlišné“ politické řešení než to, které nabízí euro-středomořské partnerství. Premiér vysvětlil, že Barcelonský proces - jehož nejznámějším aspektem je vytvoření zóny volného obchodu v roce 2010 - není nadále postačující, a je potřeba nových přístupů. „Země na jižním pobřeží Středoziemního moře to od nás očekávají“, dodal.

Všimněte si, jak Prodi, kterého Bat Ye'or označuje za obzvláště vášnivého Eurábijce, hovoří o tom, co Arabové očekávají od evropských vůdců. Neřekl ale, jestli jsou Evropané nadšeni vyhlídkou na ještě větší příliv imigrantů z arabských zemí a z Turecka, což je to, k čemu „euro-středomořská zóna volného obchodu“ povede.

Během euro-středomořského setkání ministrů zahraničních věcí v Dublinu v květnu 2004 účastníci prohlásili¹¹, že:

„Probíhají práce na rozvoji souhlasného pohledu na vztazích v oblasti od Mauretánie k Íránu - Středomoří a Blízkého Východu. [Evropská] unie navrhla zahrnout středomořské partnery do

11 Stránky EK,

http://ec.europa.eu/external_relations/euomed/conf/dublin/index.htm

evropské sousedské politiky.

EU může nabídnout intenzivní politický dialog a větší přístup k programům a politice EU, včetně postupného podílu na čtyřech svobodách na jednom trhu, a stejně tak posílenou spolupráci v otázkách spravedlnosti a domácích záležitostech“.

Znovu, co přesně „spolupráce v otázkách spravedlnosti a domácích záležitostech“ s Egyptem, Sýrií a Alžírskem znamená? Nevím, a nejsem si jistý, jestli by se mi odpověď líbila.

Barcelonská deklarace z roku 1995 vyzývá ke „kontaktům mezi parlamentáři“ a zve Evropský parlament, společně s dalšími parlamenty, ke spuštění „euro-středomořského parlamentního dialogu“. Ten byl v březnu 2004 proměněn v konkrétní instituci nazvanou Euro-středomořské parlamentní shromáždění, EMPA¹². Během Euro-středomořské ministerské konference na Krétě v květnu 2003 přišli ministři s vizí konzultativní role Parlamentního shromáždění v rámci Barcelonského procesu.

Komisař EU Chris Patten znovu zdůraznil připravenost Evropské komise k plné spolupráci se Shromážděním a dal mu právo komentovat jakékoliv téma týkající se Euro-arabského dialogu.

Shromáždění se skládá ze 120 členů ze zemí EU, jak členů národních parlamentů, tak i Evropského parlamentu, a stejného množství zástupců parlamentů středomořských partnerských zemí.

Jako většina Evropanů jsem o této instituci nikdy neslyšel, dokud jsem na ní nenarazil při hledání na internetu. Evidentně se ale chystá ovlivnit budoucnost celého mého kontinentu. Tato situace vyvolává několik otázek. Když víme, že mezi těmito „středomořskými partnerskými zeměmi“ jsou nedemokratické arabské země jako je Sýrie, není znepokojivé, že zástupci těchto zemí by se měli podílet na trvalé instituci, která má konzultativní moc ve vnitřních záležitostech Evropské unie? Obzvláště když víme,

12 Stránky Evropského parlamentu,

http://www.europarl.europa.eu/meetdocs/2004_2009/documents/autres/note/note_en.pdf

že naše vlastní demokraticky zvolené národní parlamenty již byly nezvolenými zákonodárci EU z Bruselu omezeny do postavení „konzultantů“.

Alžírská deklarace¹³ pro sdílenou vizi budoucnosti byla stvořena po kongresu v Alžírsku v únoru 2006. Dokument prohlašuje, že:

„Je nezbytné vytvořit euro-středomořský celek založený na univerzálních hodnotách“ a že „je zásadní pozitivně zdůrazňovat všechno společné kulturní dědictví, i kdyby bylo opomíjené nebo zapomenuté“. Společný akční plán obsahuje velké množství doporučení, jak tohoto nového euro-středomořského celku dosáhnout. Mezi nimi jsou:

1. Přizpůsobení existujících organizací a obsahu médií cílům Severo-jihního dialogu a vytvoření euro-středomořského novinářského centra;
2. Vytvoření sítě spravované společně se středomořskými partnery, aby byl vyvinut „harmonizovaný vzdělávací systém“ [Harmonizovaný vzdělávací systém mezi arabským světem a Evropou? Co to zahrnuje? Chci to vědět? Řekou nám to dříve, než se stane hotovou věcí?];
3. Usnadnění přenosu know-how mezi zeměmi EU a národy středomořských partnerů a „podpora cirkulace osob“;
4. Přípravení akcí a argumentů na podporu usnadnění mobility jednotlivců, obzvláště studentů, intelektuálů, umělců, podnikatelů „a všech zprostředkovatelů dialogu“;
5. Vytvoření ministerstev zodpovědných za středomořské záležitosti v zemích Severu a Jihu [v newspeaku eurokratů v Evropě a v arabském světě], aby bylo možné dosáhnout výhod lepší správy středomořské politiky;
6. Školení učitelů a výměna studentů mezi Severem a Jihem a vytvoření sítě euro-středomořských mládežnických

13 Evropské hnutí, dokumenty z kongresu,
http://www.europeanmovement.org/key_themes.cfm?cat=MP

klubů;

7. Vytvoření „občanské dohlížecí organizace“ sledující hanobení (s internetovým nástrojem a sítí právní pomoci), aby bylo možné vyrovnat se rasistickými výroky a s propagací nenávisti k lidem odlišného náboženství, národnosti nebo etnického pozadí.

Tato ujednání, která zcela přepisují evropské historické knihy, aby se staly přátelštějšími k islámu, a aby byla postupně umlčena „islámofobie“ jakožto rasismus, jsou zaváděna právě teď.

Rakouský diplomat a generální tajemník Rady Evropy v letech 1999 až 2004 Walter Schimmer řekl na Islámské konferenci v Istanbulu (15. června 2004) ministrům zahraničních věcí, že islámská složka je integrální součástí rozmanitosti Evropy. Potvrdil závazek Rady Evropy bojovat proti islámofóbii, antisemitismu a dalším známým formám netolerance.

Rada se také aktivně podílela¹⁴ na spoluorganizaci Konference o zobrazování arabsko-islámské kultury v evropských učebnicích dějepisu, která se konala v roce 2004 v Káhiře. Událost se konala v rámci akce Euro-arabského dialogu „Učíme se žít spolu“. Cílem konference bylo prozkoumat negativní stereotypy v obraze arabsko-islámské kultury v existujících učebnicích historie a diskutovat o překonání těchto stereotypů.

Německý křesťanský demokrat Hans-Gert Pöttering v Evropském parlamentu prohlásil¹⁵, že školní učebnice by měly být prověřeny odborníky pod dohledem Evropské unie a islámských vůdců, aby byla nalezena netolerantní zobrazování islámu. Řekl, že učebnice by měly být zkontrolovány, aby bylo zajištěno, že prosazují evropské hodnoty, aniž by propagovaly náboženské stereotypy nebo

14 Zprávy na stránkách Rady,

<http://www.coe.int/NewsSearch/Default.asp?p=nwz&id=5616&lmLangue=1>

15 Telegraph, „Weed out textbooks offensive to Muslims“,

<http://www.telegraph.co.uk/news/main.jhtml?xml=news/2006/02/16/wtort116.xml&sSheet=news/2006/02/16/ixnewstop.html>

předsudky. Navrhl také, že EU by měla při vytváření prověřovací komise spolupracovat s 56 členou Organizací islámské konference.

V červnu 2005 se v Rabatu v Maroku konala konference o „podpoře dialogu mezi kulturami a civilizacemi“. Konference byla organizována společně UNESCO, Islámskou vzdělávací, vědeckou a kulturní organizací (ISESCO), Organizací islámské konference (OIC), Vzdělávací, kulturní a vědeckou organizací Arabské ligy (ALECSO), Dánským centrem pro kulturu a rozvoj (DCCD)¹⁶ a Euro-středomořskou nadací Anny Lindh pro dialog mezi kulturami.

Všimněte si, že k tomu došlo měsíce před zmatkem vytvořeným dánskými karikaturami Mohameda. Nešlo o reakci na tuto záležitost; šlo spíše o součást trvale probíhajícího procesu propagace arabsko-islámské kultury v Evropě.

Mezi doporučeními, která byla vznesena panem Olafem Gerlachem Hansenem, generálním tajemníkem DCCD, bylo: „Máme zájem o nové akce v médiích, kultuře a ve vzdělávání“. Tyto návrhy zahrnují:

1. konkrétní iniciativy k rozvoji „mezikulturních kompetencí“ ve školení nové generace novinářů;
2. konkrétní iniciativy k vazbám a výměnám mezi novináři, redaktory a mediálními institucemi, které podporují mezikulturní spolupráci;
3. konkrétní iniciativy k vytvoření nových školních osnov prostřednictvím nových vzdělávacích materiálů a revize existujících učebnic.

Ačkoliv to není řečeno přímo, můžeme rozumně předpokládat, že mezi „negativními stereotypy“, které by měly být odstraněny z učebnic používaných k výuce historie, jsou všechny odkazy na 1300 let probíhající války džihádu proti Evropě. Tato doporučení byla

¹⁶ Projev zástupce centra na konferenci, <http://www.dccd.dk/DCCD/cku.nsf/doc/olafg.hansensspeechjune2005rabat?OpenDocument>

přijata a začleněna do Rabatských závazků.¹⁷

Podle Serge Trifkovic¹⁸ „je současná technologická, kulturní a finanční síla Evropy fasádou, která zakrývá hlubokou morální a demografickou slabost. Příznaky malátnosti jsou zřejmé z bezprecedentního demografického kolapsu a ze ztráty pocitu místa a historie, které jdou ruku v ruce s rozšiřováním Evropské unie. Povstávající transnacionální hyperstát aktivně indoktrinuje svojí podřízenou populaci, aby věřila a přijala, že demografický posun ve prospěch muslimských cizinců je ve skutečnosti požehnáním“.

Poukazuje konkrétně na doporučení č. 1162 Parlamentního shromáždění EU (19. září 1991) o „příspěvku islámské civilizace evropské kultuře“. O desetiletí později ve svém doporučení Obecné politiky č. 5: „Boj proti netoleranci a diskriminaci muslimů“ Evropská komise proti rasismu a netoleranci (ECRI) zdůraznila „pozitivní příspěvek islámu k pokračujícímu rozvoji evropských společností, jichž je integrální součástí“. Vyjádřila silnou lítost, „že islám je někdy neprávne zobrazován jako hrozba“.

ECRI vyzvala členské státy EU k přijetí opatření, která by prakticky postavila mimo zákon jakoukoliv vážnou diskusi o islámu a zavedla by promuslimskou pozitivní diskriminaci. Evropské země by měly:

1. modifikovat osnovy, aby zabránily „pokroucenému výkladu náboženské a kulturní historie“ a „zobrazování islámu jako nepřátelského a ohrožujícího“;
2. podpořit diskusi v médiích o obraze, který zprostředkovávají o islámu, a o jejich zodpovědnosti vyhýbat se opakování předsudků a zaujatosti;

Trifkovic říká, že „Jako cyničtí defétisté, ponoření do sebe a

17 Stránky UNESCO, Rabatské závazky,

<http://www.unesco.org/dialogue/rabat/commitment.html>

18 Frontpage Magazine, Trifkovic, Europe's Fellow Travellers,

<http://www.frontpagemag.com/Articles/ReadArticle.asp?ID=23915>

zodpovědní pouze své vlastní zkorumpované třídě, jsou eurokraté stejně špatní jako jejich džihádističtí přátelé; jsou aktivními spoluviníky a usnadňujícími prostředky“.

Eurábijci chtějí vytvořit jednotný středomořský region. Tato touha je pozoruhodně podobná cílům některých islámských organizací.

Muslimské bratrstvo, které je považováno za nejvýznamnější islámské hnutí posledního století, bylo založeno Hasanem al-Banou v roce 1928, inspirováno kromě islámských textů také soudobým evropským fašismem.

Německý historik Egon Flaig cituje¹⁹ Banu, jak říká: „Chceme, aby vlajka islámu znovu zavlála nad těmi zeměmi, které byly dost šťastné, aby jim po nějakou dobu vládl islám, a aby uslyšely volání muezína chválícího Alláha. Pak světlo islámu vyhaslo a oni se vrátili k nevěře. Andalusía, Sicílie, Balkán, jižní Itálie a řecké ostrovy jsou všechny islámskými koloniemi, které se musí vrátit do islámského objetí. Středomoří a Rudé moře se musí stát vnitřními moři islámu, jako jimi byly dříve“.

Patrick Poole popisuje²⁰, jak byla diskuse o dokumentu jménem „Projekt“ omezena na přísně tajný svět západních rozvědek. Pouze díky práci neohroženého švýcarského novináře Sylvaina Bessona se informace o Projektu nakonec dostala na veřejnost. Byl nalezen 7. listopadu 2001 při zátahu na luxusní vilu v Campione ve Švýcarsku. Cílem zátahu byl Jousef Nada, který měl aktivní spojení s Muslimským bratrstvem po více než 50 let.

V dokumentu je čtrnáctistránkový plán napsaný v arabštině a datovaný 1. prosince 1982, který popisuje dvanáctibodovou strategii „ustanovení islámské vlády na zemi“ - a pojmenovaný jako Projekt. Podle Nadovy výpovědi před švýcarskými autoritami byl nepodepsaný dokument připraven „islámskými výzkumníky“

19 Western Resistance blog, Germany: The Text That Muslims Had To Ban, <http://www.westernresistance.com/blog/archives/003067.html>

20 Patrick Poole, Frontpage Magazine, The Muslim Brotherhood „Project“, <http://www.frontpagemag.com/Articles/ReadArticle.asp?ID=22415>

spojenými s Muslimským bratrstvem. Představuje flexibilní několikafázový dlouhodobý plán „kulturní invaze“ na Západ.

Projekt sloužil po více než dvě desetiletí jako „hlavní plán“ Muslimského bratrstva. Některá z doporučení jsou:

1. používání klamu k zamaskování cílů jednání muslimů;
2. vytvoření rozsáhlé sítě škol, nemocnic a charitativních organizací;
3. prosazení ideologicky oddaných muslimů do západních institucí na všech úrovních, včetně vlád, nevládních organizací a soukromých organizací;
4. používání existujících západních institucí do doby, dokud nepřejdou do služby islámu;
5. uzavření spojení se západními „progresivními“ organizacemi, které sdílí podobné cíle.

V této skupině intelektuálů Muslimského bratrstva se nachází Jusuf Qaradáví, v Egyptě narozený a v Kataru žijící islámský duchovní. Jak Sylvain Besson, tak Scott Burgess, poskytují rozsáhlé srovnání Qaradávího knihy Priority islámského hnutí v nadcházející fázi, která byla publikována v roce 1990, a Projektu. Zaznamenávají pozoruhodnou podobnost v použitém jazyce a v plánech a metodách, které oba dokumenty obhajují.

Jak řekl Patric Poole, „Co je zarážející je skutečnost, jak efektivně byl plán dobytí popsán v Projektu prováděn po dvě desetiletí muslimy na Západě“. Jusuf Qaradáví, jeden z nejvlivnějších duchovních sunnitského islámu, který předpověděl, že „islám se vrátí do Evropy jako dobyvatel a vítěz“²¹, byl významnou postavou během karikaturových nepokojů, kdy podněcoval hněv²² vůči Dánsku a Západu.

21 MEMRI, záznamy z arabských médií,

<http://www.memri.org/bin/articles.cgi?Page=archives&Area=sd&ID=SP44702>

22 MEMRI, záznam Qaradávího pátečního kázání v katarské televizi z 3. února 2006, <http://www.memritv.org/Transcript.asp?P1=1026>

Podle dr. Rachel Ehrenfeld a Alyssy A. Lappen²³ „Je zřejmé, že nepokoje v Dánsku a po celém světě nebyly spontánní, ale plánované a organizované předem islámskými organizacemi, které podporují Muslimské bratrstvo, a s finanční podporou Saudské Arábie“.

Současný vůdce mezinárodního Muslimského bratrstva Mohamed Mahdi Akef nedávno vyhlásil novou strategii vyzývající všechny členy organizace, aby se dali do služby jeho globálnímu programu porážky Západu. Akef nazval Spojené státy „Satanem“. „Očekávám, že Amerika se brzy zhroutí“, prohlásil. „Mám naprostou důvěru v to, že islám vtrhne do Evropy a Ameriky“.

Ehrenfeld a Lappen prohlašují, že Muslimské bratrstvo a z něj vzniklé organizace používají strategii pružnosti: „Tato strategie vyzývá menšinové skupiny muslimů, aby používaly právní prostředky k infiltraci majoritních nemuslimských sekulárních a náboženských organizací, počínaje univerzitami“. V důsledku toho „islamizovaní muslimští a nemuslimští studenti vstupují jako pracovní síla do vlád a sektorů veřejných služeb, kde jsou připraveni k podvracení policie, rozvědek, armády, zahraničních služeb a finančních institucí“.

Lorenzo Vidino píše v Middle East Quarterly o „Dobývání Evropy Muslimským bratrstvem“²⁴.

Podle něj „Od počátku šedesátých let se členové a sympatizanti Muslimského bratrstva přesunovali do Evropy a pomalu ale jistě vytvořili širokou a dobře organizovanou síť mešit, charit a islámských organizací“.

Jedním z prvních pionýrů Muslimského bratrstva v Německu byl Said Ramadán, osobní tajemník zakladatele Bratrstva Hasana al-Bany. Na ropu bohaté království Saudská Arábie zajistilo příliv

23 Dr. Rachel Ehrenfeld a Alyssa A. Lappen, Frontpage magazine, <http://www.frontpagemag.com/Articles/ReadArticle.asp?ID=22916>

24 Lorenzo Vidino, Islám Info, Cíle a metody evropského Muslimského bratrstva, <http://info.pravdaoislam.cz/index.php/2007/01/15/cile-a-metody-evropskeho-muslimskeho-bratrstva/>

peněz mocnému Islámskému centru v Ženevě ve Švýcarsku, které provozoval Saidův Syn Hani Ramadán, bratr Taríka Ramadána. Hani Ramadán se neblaze proslavil - mimo jiné - článkem ve francouzském deníku Le Monde z roku 2002, ve kterém obhajoval kamenování cizoložníků k smrti. Tarík Ramadán, kariérou „umírněný muslim“, později vyzval k „moratoriu“ na kamenování.

Podle Vidina je „největší ironií, že zakladatel Muslimského bratrstva Hasan al-Bana snil o rozšíření islamismu v Egyptě a muslimském světě. Nikdy by si nedokázal představit, že tato vize by se mohla stát realitou v Evropě“.

Bývalý muslim dr. Patrick Sookhdeo varuje²⁵, že k islamizaci probíhající v evropských městech nedochází náhodou. Je „výsledkem pečlivé a úmyslné strategie určitých muslimských vůdců, která byla naplánována v osmdesátých letech, když Islámská rada Evropy vydala knihu nazvanou Muslimské komunity s nemuslimských státech.

Instrukce poskytované knihou říkají muslimům, aby žili společně a organizovali se do životaschopných muslimských komunit. Měli by stavět mešity, společenská centra a islámské školy. Za každou cenu se musí vyhnout asimilaci většinou a aby vzdorovaly asimilaci, musí se geograficky seskupovat do oblastí s vysokou koncentrací muslimů“.

Douglas Farah píše²⁶ o široce úspěšných snahách islámských skupin na Západě kupovat velké množství nemovitostí a teritorií, která se prakticky stanou „muslimskou“ zemí, jakmile se dostanou do rukou islámských skupin. Některé skupiny podepisují smlouvy zajišťující, že prodají pozemky pouze jiným muslimům.

Konkrétně Bratrstvo aktivně investuje do nemovitostí a podnikání po celé Evropě a pokládá tak základ budoucí síti, která bude v případě dalšího pokusu o zátah proti její finanční

25 Free Republic, Muslim Strategy Aims for Rule of Islam in Europe,

<http://www.freerepublic.com/focus/f-news/1465349/posts>

26 Blog Douglase Faraha, Europe Remains Center of Islamist Focus,

<http://www.douglasfarah.com/article/92/europe-remains-center-of-islamist-focus>

infrastrukturu schopná reagovat rychle a s velkou pružností. Podle Faraha evropské vlády a Spojené státy umožňují těmto skupinám prosperovat a hledají v nich „umírněné“ prvky, které by mohly přijmout jako protiváhu „radikálním“ elementům.

„Nemáme plán. Oni ano. historie ukazuje, že ti, kdo plánují, předpovídají a mají soudržnou strategii, obvykle zvítězí. My nevíme“.

V květnu 2006 schválilo dvoudenní plenární zasedání²⁷ Eurostředomořského parlamentního shromáždění, pořádané v Bruselu, rezoluci, která „odsoudila urážku“ způsobenou dánskými karikaturami Mohameda, a stejně tak „násilí, které jejich publikace vyprovokovala“. Tito europoslanci a národní poslanci ze zemí EU a z arabských zemí také naléhali na vlády, aby „zajistily respekt k náboženským vírám a povzbudily hodnoty tolerance, svobody a multikulturalismu“.

Během parlamentního shromáždění trval egyptský parlamentní mluvčí Ahmed Sorour na tom, že karikatury publikované v Dánsku a další nedávné události odhalily existenci „kulturního schodku“. Jordánský poslanec Hašem al-Kaisi také karikatury odsoudil s tvrzením, že nestačí karikatury odsuzovat, protože k tomu může znovu dojít v jiné zemi.

A prezident Evropského parlamentu Joseph Borrell označil Středomoří za „koncentraci všech problémů, před kterými lidstvo stojí“. Řekl, že po roce předsedání shromáždění „stále zcela plně nerozumím složitostem Středomoří“. Po karikaturové aféře šéf zahraniční politiky EU Javier Solana odjel na Blízký Východ²⁸ a s islámskými vůdci učinil společné prohlášení, že „svoboda tisku zahrnuje zodpovědnost a ohleduplnost, a měla by respektovat víru a principy všech náboženství“. Solana řekl, že je třeba diskutovat o způsobech, které by zajistily, že „náboženské symboly budou

27 EU Observer, Euro-Med Assembly condemns Danish cartoons, via Dhimmi Watch, <http://www.jihadwatch.org/dhimmiwatch/archives/010829.php>

28 Middle East Times, EU, Egypt study means to protect religious beliefs, <http://www.metimes.com/storyview.php?StoryID=20060214-062639-6847r>

chráněny“. Hovořil s Šejkem Mohamedem Sajidem Tantawim z univerzity al-Azhar, nejvyšší vzdělávací instituce sunnitského islámu, a s generálním tajemníkem Arabské ligy Amr Moussou.

Solana se také setkal s vůdcem Organizace islámské konference (OIC) Ekmeleddinem Ihsanoglu. Po diskusi Solana „vyjádřil společné upřímné politování, že byly zraněny náboženské pocity“ a slíbil „zajistit, že srdce a myslí lidí nebudou znovu zraněny“.

Pouze o několik let dříve Solana, tehdy generální tajemník NATO, prohlásil v proslovu²⁹, že „klíčovou příčinu konfliktů v Evropě a mimo ní lze vysledovat přímo k nepřítomnosti demokracie a otevřenosti. Nepřítomnost tlakového ventilu demokratické diskuse může tyto společnosti vést k explozi násilí“. Ironie toho, že nyní se on sám snaží omezit demokratickou diskusi v Evropě prostřednictvím prosazování islámské cenzury, mu zjevně nedochází.

Chapadla rozsáhlé nafouklé byrokracie EU mezitím pronikají do regulací na každé představitelné téma. Některé z ukázek byrokracie jsou směšné; některé jsou zábavné. Existuje i zlověstná stránka evropské byrokracie:

1. prosazování oficiální “federální ideologie EU” obhajující multikulturalismus;
2. veřejné odsuzování všech, kteří chtějí uchovat svojí demokracii na úrovni národního státu, jako „xenofobů“; a
3. nazývání těch, kdo chtějí omezit imigraci ze Třetího světa, „rasisty“.

Zpráva organizace EU dohlížející na rasismus říká, že je třeba učinit více v boji proti rasismu a „islámofóbii“. Jednou z metod dosažení tohoto cíle je propagace slovníku³⁰, který se vyhýbá údajně

29 Stránky NATO, záznam Solanova projevu,

<http://www.nato.int/docu/speech/1998/s981112a.htm>

30 Reuters, EU lexicon to shun term "Islamic terrorism", via Dhimmi Watch,

<http://www.jihadwatch.org/dhimmiwatch/archives/010968.php>

urážlivým a kulturně citlivým výrazům. Slovník by se stal vodítkem pro činitele EU a politiky a určoval by, co mohou říct. „Islámský terorismus‘ je jistě výraz, který nebudeme používat ... mluvíme o ‘teroristech, kteří se neprávne dovolávají islámu‘“, řekl jeden z činitelů EU.

Počátkem roku 2006 komisař EU pro lidská práva Alvaro Gil-Robles kritizoval plán³¹ na obnovení křesťanství jako tématu školní výuky na základních školách v Dánsku. Gil-Robles řekl, že by to šlo proti evropským hodnotám. „Náboženství jako téma ve škole by mělo být výukou, která se pokouší poskytnout žákům vhled do tří monoteistických náboženství“, řekl. „Třemi monoteistickými náboženstvími“ je míněno křesťanství, judaismus a islám.

Jak to vidím, je několik možných způsobů, jak se zhostit otázky vzdělávání o náboženství.

1. Učit tradiční náboženství dané země, což v Evropě zmanená křesťanství a judaismus;
2. Učit všechna významná světová náboženství;
3. Ponechat náboženství mimo osnovy.

Evropská unie ovšem považuje islám za tradiční evropské náboženství srovnatelné s křesťanstvím a judaismem. To je zásadní složka eurábijského myšlení a praxe. Všimněte si, jak autority EU v tomto případě zasáhly, aby přinutily kdysi nezávislý národní stát, aby do svých školních osnov zahrnul více islámu, aby se jeho dětem dostalo dostatečné dávky eurábijské indoktrinace. Všimněte si také, že nepožadují více výuky buddhismu nebo hinduismu. Je prosazován pouze islám.

V dalším případě Evropská komise zamítla výzvu polského prezidenta k celoevropské diskusi o znovuzavedení trestu smrti.³²

31 Copenhagen Post, Minister lashes back after EU criticism,

<http://www.cphpost.dk/get/93360.html>

32 International Herald Tribune, EU rebuffs Poland on death penalty,

<http://www.ihf.com/articles/2006/08/02/news/death.php>

„Trest smrti není v souladu s evropskými hodnotami“, řekl mluvčí Komise. Znovu, nejde zde o váš názor na trest smrti. Skutečnou otázkou je metastáza EU, která již definovala, co představuje „evropské hodnoty“. Významné záležitosti se tak nemohou stát předmětem veřejné diskuse. Tato nevině znějící fráze „evropské hodnoty“ maskuje federální eurábijskou ideologii prosazovanou po celé Evropské unii bez ohledu na vůli lidí.

Zřejmě nejostudnějším a nejtrapnějším aspektem historie Eurábie je, jak údajně kritická a nezávislá evropská média umožnila sama sobě nechat se Eurábijci zkorumpovat nebo podvádět. Většina dokumentů o Euro-arabském dialogu klade obzvláštní důraz na práci s médii a Eurábijci hrají na média jako Stradivari. Podpořena existujícím antiamerikanismem a antisemitismem byla evropská média ochotna démonizovat Spojené státy a Izrael, zatímco hluboce mlčela o tématu Eurábie.

V květnu 2006 se ve Vídni konala velká konference³³, které se účastnily mediální postavy (novináři) z celé Evropy, kteří se zde v rámci Euro-arabského dialogu setkali s partnery z arabského světa.

Evropští činitelé veřejně s „lítostí“ odpověděli na rozhodnutí izraelského vyslance v Rakousku Dana Ashbela bojkotovat konferenci o rasismu v médiích kvůli obavám Jeruzaléma, že s antisemitismem se nebudou na konferenci dělat žádné cavyky. Zástupce hovořící za konferenci - nazvané „Rasismus, xenofobie a média: K respektu a porozumnění mezi všemi národy a kulturami“ - prohlásil, že antisemitismus nebyl odstraněn z programu. Tento zástupce prohlásil, že setkání je „primárně dialogem mezi zástupci médií všech euro-středomořských partnerů o problémech, které trápí jejich profesi. Ty zahrnují xenofobii, rasismus, antisemitismus a islámofobii“.

Spisovatel Bruce Bawer³⁴ si myslí, že mnoho Evropanů

33 The Jerusalem Post, EU „regrets“ Israeli snub of racism conference, <http://www.jpost.com/servlet/Satellite?pagename=JPost%2FJPArticle%2FShowFull&cid=1145961388862>

34 Stránky Bruce Bawera, <http://www.brucebawer.com/>

rozpoznává, že multikulturalismus vede jejich společnosti k neštěstí. Celé své životy ale slyšeli od oficiálně posvěcených autorit, že jakékoliv znepokojení multikulturalismem a jeho důsledky se rovná rasismu:

„Došlo k široce rozšířené rezignaci³⁵ před skutečností, že multikulturalisté ovládají média, akademický svět, státní agentury a tak dále. Velmi dobře vědí, že když se chcete v evropské společnosti prosadit, neútočíte na multikulturní ortodoxii. Politické zřízení se jeví být pevně zakoreněným, nehybným a nezměnitelným. Může nakrátko dojít k široce rozšířenému hněvu, jde ale z větší míry o hněv impotentní. Dnešní Evropané byli vychováni k pasivitě, aby nechávali věci na svých vůdcích, o kterých byli celé životy učeni, že na jejich moudrost se lze spolehnout. Setřást tuto celoživotní indoktrinaci není jednoduché“.

Podle Bat Ye'or vedl strach z probuzení opozice k politice EU vůči arabským středomořským zemím k potlačování veškeré diskuse o ekonomických problémech a těžkostech integrace způsobených masivní imigrací. Jakákoliv kritika imigrace muslimů je v základu odbyta s tím, že je „přesně tím, jak se v nacistickém Německu mluvilo o Židech“, což je směšné, nicméně velmi účinné tvrzení.

Bat Ye'or souhlasí s Bawerovou analýzou „ohledně totalitní provázané sítě učitelů, profesorů, médií, politiků, pracovníků vládních agentur, mluvících hlav v televizi, zástupců státem financovaných 'nezávislých' organizací jako SOS Rasismus, kteří mají indoktrinovat politicky korektní občany. To dokonale vyjadřují politické direktivy vydané Evropskou komisí ke koordinaci a řízení všech politických, intelektuálních, náboženských, mediálních, vzdělávacích a publikačních aparátů všech členských zemí EU od sedmdesátých let, aby byly uvedeny v soulad s její středomořskou strategií založenou na multikulturalismu.

35 Bruce Bawer v sympoziu Frontpage magazine, Symposium: The Death of Multiculturalism?

<http://www.frontpagemag.com/Articles/ReadArticle.asp?ID=24274>

Profesionální obtěžování, bojkoty a hanobení jsou trestem pro ty, kteří se odváží otevřeně vyzvat politicky korektní diskurz. Podle Bat Ye'or to vedlo k rozvoji nového druhu „tisku odporu“, jako kdyby Evropa byla „okupována“ svými vlastními zvolenými vládami. Tento svobodný tisk přinesl prostřednictvím internetu a blogů některé změny, včetně odmítnutí Evropské ústavy v roce 2005. Bez ohledu na naprostou podporu ústavy od vlád Francie a Holandska a rozsáhlé mediální kampaně politických vůdců v obou zemích, ji voliči odmítli. Blogy v tom hrály významovou roli.³⁶

Pouze o několik měsíců později se autority EU postavily do řady s autoritářskými režimy³⁷ jako jsou Írán, Saudská Arábie, Kuba a Čínská komunistická strana ve prospěch „větší mezinárodní kontroly“ (čti: cenzury) internetu.

Podle Richarda Northe z blogu EU Referendum je „nejnebezpečnější formou propagandy taková propaganda, která jako propaganda nevypadá. A to je ta forma propagandy, ve které vyniká BBC. Největším hříchem ze všech je zřejmě opomíjení. Tím, že prostě neinformují o klíčových otázkách, ponechávají věci běžet, dokud není dost pozdě na to s nimi něco učinit“.

Vladimír Bukovský je bývalý sovětský disident, spisovatel a aktivista, který v sovětském vězení strávil celkem dvanáct let. Nyní žije v Anglii a varuje před některými antidemokratickými prvky Západu, a obzvláště EU, které považuje za dědictví Sovětského svazu. V roce 2002 se připojil k protestům proti povinné televizní licenci.³⁸ „Britové jsou nuceni platit peníze společnosti, která potlačuje svobodu tisku - nepublikováním názorů, se kterými nesouhlasí“. Zatratil BBC za její „zaujatost a propagandu“, obzvláště ve zprávách týkajících se EU a Středního Východu.

36 BBC News, Bloggers take on European elites,

<http://news.bbc.co.uk/1/hi/world/europe/4603883.stm>

37 Fjordmanův blog, Keep the Internet Free!

<http://fjordman.blogspot.com/2005/10/keep-internet-free.html>

38 Telegraph, Don't pay TV licence fee, campaigners urge viewers,

<http://www.telegraph.co.uk/news/main.jhtml?xml=/news/2002/11/08/nfee08.xml>

Konzervativní poslanec Michal Grove a politický komentátor Mark Dooley si také na zaujaté zprávy stěžovali³⁹: „Vezměte například zpravodajství o Jásiru Arafatovi. V jednom profilu vysílaném v roce 2002 byl veleben jako 'ikona' a 'hrdina', nepadla ale ani zmínka o jeho teroristických komandech, korupci, nebo brutálním potlačování palestinských disidentů. Podobně když Izrael v roce 2004 zabil duchovního vůdce Hamasu Šejka Ahmeda Jásina, jeden z reportérů BBC ho popsal jako 'zdvořilého, šarmantního a duchaplného, hluboce zbožného muže'. Bez ohledu na skutečnost, že pod Jásinovým vedením Hamas zavraždil stovky lidí“.

Polská spisovatelka Nina Witoszek, která nyní žije v Norsku, varuje, že lidé, kteří dříve žili pod komunistickými režimy, jsou nyní v Západní Evropě zasaženi podivnými pocity deja vu:

„Před tím, než zformulujete větu, zapnete cenzurního autopilota, který se ptá: Koho právě teď urážím? Jsem příliš proizraelský, nebo možná antifeministický, nebo - bůh nedopust' - antiislámský? Jsem dostatečně 'progresivní'? Brzy budeme všichni psát bezbarvým jazykem: budeme poslušně opakovat všechny dobrotivé mantry jako 'dialog', 'pluralismus', 'usmíření' a 'rovnost'. Norsko nebylo nikdy totalitní zemí, mnoho lidí ale dnes cítí příchut' útisku a umlčování. Zním mnoho moudrých Norů - a ještě více moudrých cizinců - kteří již nemají energii k tomu ztrácet čas přispíváním na vykastovanou paranoidní demokracii. Dáváme přednost bezpečí před svobodou. To je první krok k dobrovolnému otroctví“.

Cituje dalšího spisovatele z Polska, Czesława Milosze, který v roce 1980 získal Nobelovu cenu za knihy jako *The Captive Mind*⁴⁰, ve kterých vysvětlil svůdnost totalitní ideologie.

39 Prospect, Bias at Beeb, http://www.prospect-magazine.co.uk/article_details.php?id=7483

40 Amazon.com, Czesław Milosz, *The Captive Mind*, <http://www.amazon.com/Captive-Mind-Vintage-International/dp/0679728562/>

Jeden esej od Milosze se jmenuje „Ketman“⁴¹. „Ketman“, neboli „kitman“, je islámský termín, na který Milosze upozornila kniha Arthura Gobineau Náboženství a filosofie Střední Asie. Všiml si, že perští disidenti, dlouho uvyklí na tyranii, si vyvinuli vlastní styl. Potřeba přežít často vyžaduje více, než jen mlčení, ale i aktivní lhaní všemi možnými způsoby. Tato strategie předstírání a klamání, která je používána obzvláště šíitskými muslimy, ale také sunnity, je primárně určena ke klamání nemuslimů, pod tlakem může být ale použita i proti dalším muslimům.

Podle Milosze byla používána podobná strategie v komunistických zemích. Podobně jako v islámu ti, kteří předstírání praktikovali, měli pocit nadřazenosti nad těmi, kteří byli příliš hloupí a vyhlašovali své skutečné názory veřejně. V komunistických společnostech bylo předstírání stejně tak technikou přizpůsobení se autoritářskému režimu, jako i vědomou divadelní formou umění, která byla stále více a více zjemňována.

Je děsivé slyšet lidi, kteří vyrostli v bývalých komunistických zemích, říkat, že dnes vidí v Západní Evropě pracovat stejný totalitní tlak. Podle nich máme my na Západě vymyté mozky multikulturalismem a politickou korektností⁴² přinejmenším stejně jako oni za komunismu. Je to děsivé proto, že věřím, že mají pravdu. Byli jsme svědky pádu železné opony jenom proto, abychom viděli, jak Západní Evropu halí železný závoj? Železný závoj byrokracie EU a eurábijského zrádcovství, politické korektnosti, multikulturní mediální cenzury a všudypřítomné hrozby muslimského násilí a terorismu, které postupně dusí svobodu projevu. Síla byrokratické zrady akceleruje.

Rodilí Evropané a pochopitelně i někteří nemuslimští imigranti, tiše odcházejí ve stále větším počtu, a postupně proměňují kontinent ve většího exportéra uprchlíků, než jejich importéra. Když jsou velké části Evropy obsazovány barbary - za aktivní

41 Slate, The Captive Mind Now, <http://www.slate.com/id/2105821>

42 Fjordman, Gates of Vienna, Political Correctness — The Revenge of Marxism, <http://gatesofvienna.blogspot.com/2006/06/political-correctness-revenge-of.html>

podpory a s pomocí našich vlastních vůdců - a když je lidem zakázáno stavět se tomuto náporu, je Západní Evropa stále smysluplnou součástí svobodného světa? Přešly země Východní Evropy z jedné říše zla do druhé? Jsou oni - a my - zpět v EUSSR?

Václav Klaus, konzervativní prezident České republiky, si stěžoval, že: „Pokaždé, když se snažím odstranit nějakou regulaci ze sovětské éry, je mi řečeno, že to, co se snažím odstranit, je směrnici Evropské komise“.

V rozhovoru s Paulem Belienem z Brussels Journal⁴³ v lednu 2006 Vladimír Bukovský varoval, že Evropská unie je na cestě k tomu stát se další Sovětským svazem. Bukovský nazval EU „monstrem“, které musí být zničeno, čím dříve, tím lépe, než se stačí proměnit v plnohodnotný totalitní stát.

„Konečným cílem Sovětského svazu bylo stvoření nové historické entity, sovětského lidu, po celé zemi. To samé dnes platí pro EU. Snaží se stvořit nové lidi. Nazývají je ‘Evropany’, ať už to znamená cokoliv. Podle komunistické doktríny, stejně jako podle mnoha variant socialistického myšlení, se očekává, že stát, národní stát, odumře. V Rusku nicméně došlo k opaku. Namísto uvadnutí se sovětský stát stal velmi mocným státem, národnosti byly ale vymazány. Když ale přišel čas zhroucení sovětského státu, tyto potlačené pocity národní identity se vrátily zpět a zemi takřka zničily. Bylo to velmi děsivé“.

Timothy Arton Gash je považován za předního odborníka na budoucnost Evropy. Bruce Bawer vidí Gartona Ashe jako typického představitele politické elity. Ash nevěří národnímu patriotismu, uctívá ale EU. Píše o potřebě evropského patriotismu („vlajky, symboly, evropská hymna, kterou můžeme zpívat“), který by podpořil „emocionální identifikaci s evropskými institucemi“. A proč vůbec potřebuje Evropa EU? Garton Ash odpovídá: „Aby zabránila úpadku zpět do starých špatných dní válek a evropského

43 Brussels Journal, Paul Belien, Former Soviet Dissident Warns For EU Dictatorship, <http://www.brusselsjournal.com/node/865>

barbarství“. Mezi jeho návrhy je i ten, aby Evropa podpořila „formaci Arabské unie“. O arabské demokracii se nezmiňuje. Když si představuje „Evropu v roce 2025 tím nejlepším možným způsobem“, maluje ji jako „partnerství“ s arabskými zeměmi a s Ruskem, které se bude rozpínat od Marákeše přes Káhiru, Jeruzalém, Baghdád a Tbilisi až k Vladivostoku.

Evropská komise přišla s kontroverzní myšlenkou zpívané na oslavu padesátých „narozenin“, Římské smlouvy z roku 1957, Evropské unie ve všech členských státech. Komisařka Margot Wallstrom lobovala pro narozeninové oslavy ve velkém stylu, které by „zvýraznily výhody, které evropská integrace přinesla svým občanům“. Diplomaté řekli, že návrh mezi novými, dříve komunistickými, zeměmi jako Polskem, Maďarskem a Českou republikou vyvolal pocit znechucení, neboť jim připomenul „stalinistické časy“, kdy byli lidé státem nuceni zpívat. Brusel měl také v úmyslu utratit asi 300 000 EUR na dosazení padesáti občanských „vyslanců“, pojmenovaných „tváře Evropy“, kteří by měli v průběhu roku „vyprávět svůj příběh“ o tom, co pro ně Evropská unie znamená v jejich každodenním životě. Německo zrealizuje svůj vlastní nápad, kdy nechá tisíce svých pekáren pést 50 druhů koláčů podle receptů ze všech 25 členských zemí.

Komisařka Wallstrom v roce 2005 tvrdila⁴⁴, že politici, kteří odporují sdílení národní suverenity, riskují návrat k hrůzám nacismu třicátých a čtyřicátých let. Její spolukomisaři také vydali společné prohlášení, podle kterého by měli občané EU vzdát čest mrtvým z druhé světové války tím, že řeknou své ano ústavě EU. Komisaři připsali EU výhradní zásluhy za ukončení studené války, aniž by zmínili roli NATO nebo Spojených států.

Je EU prostředkem k ukončování válek? V říjnu 2006 Michel Thoomis, generální tajemník francouzských odborů Action Police

44 Telegraph, Vote for EU constitution or risk new Holocaust, says Brussels, <http://www.telegraph.co.uk/news/main.jhtml?xml=/news/2005/05/09/nve09.xml&sSheet=/portal/2005/05/09/ixportaltop.html>

varoval⁴⁵ před občanskou válkou ve Francii vyvolanou muslimskými imigranty: „Jsme ve stavu občanské války řízené radikálními islámisty. Už nejde o otázku městského násilí, je to intifáda, s kameny a molotovovými koktejly. Už nevidíte dva nebo tři mladíky stavějící se policii, vidíte, jak se na ulici objeví celé obytné bloky, aby osvobodily své 'soudruhy', když jsou zatčeni“.

Těmto muslimským imigrantům bylo umožněno vstoupit těmi samými evropskými elitami, které nyní chtějí, aby evropští občané oslavovali jejich práci koláči a zpěvem. Zatímco se kvůli islámskému tlaku v Západní Evropě rozpadá občanská společnost, autority EU pracují na nárůstu muslimské imigrace a přitom si gratulují k zavedení míru na kontinentu. Jakého míru? Kde?

Westfálský mír⁴⁶ ukončil v roce 1648 třicetiletou válku, poslední velkou náboženskou válku v Evropě, a pomohl položit základy moderním národním státům. Před národními státy existoval jen vzor bezhraničních náboženských a občanských válek. To je to, k čemu se kruhem vracíme, pouze v tomto případě bezhraniční džihád spouští občanské války v Evropě. Ačkoliv EU mohla zabránit válkám mezi národními státy ze staré nenávisti, jako mezi Německem a Francií, může také aktivně vést k jinému druhu válek. Dosahuje toho zvětšováním multikulturního napětí a nebezpečného pocitu odcizení mezi občany a těmi, kteří mají být považováni za jejich vůdce.

Války existovaly tisíce let před vznikem moderního národního státu. Je mnohem pravděpodobnější, že oslabení národních států povede ke konci našeho demokratického systému, systému, který je těsně spjat s existencí suverénních národních států, než že ukončí války.

45 Islám Info, Ve francii roste brutalita gangů z předměstí,
<http://info.pravdaoislam.cz/index.php/2006/10/06/ve-francii-roste-brutalita-gangu-z-predmesti/>

46 Brussels Journal, Is the Nation State Obsolete?
<http://www.brusselsjournal.com/node/1101>

Když byl dotázán, jestli se členské země EU připojily k unii dobrovolně, a jestli výsledná integrace odráží demokratickou vůli Evropanů, Vladimír Bukovský odpověděl, „Ne, nepřipojily. Podívejte se na Dánsko, které pro Maastrichtskou smlouvu hlasovalo dvakrát. Podívejte se na Irsko [které hlasovalo proti smlouvě z Nice]. Podívejte se na mnoho dalších zemí, jsou pod obrovským tlakem. Je to skoro vydírání. Je to trik pro idioty. Lidé musí hlasovat v referendu, dokud nehlasují způsobem, který je po nich požadován. Pak musí s hlasováním přestat. Proč přestat? Pokračujme v hlasování. Evropská unie je tím, co by Američané nazvali svatbou z donucení“.

V roce 1992 měl Bukovský bezprecedentní přístup k politbyru a dalším tajným sovětským dokumentům, jak popsal ve své knize *Judgement in Moscow*. V lednu 1989, během setkání mezi sovětským vůdcem Gorbačovem, bývalým japonským premiérem Nakasonem, bývalým francouzským prezidentem Valéry Giscard d'Estaingem, americkým bankéřem Rockefellerem a bývalým americkým ministrem zahraničí Henry Kissingerem, Giscard d'Estaing údajně prohlásil: „Evropa se stane federálním státem a vy se na to musíte připravit. Musíte s námi a s evropskými vůdci vyřešit, jak na to zareagujete“.

To bylo v osmdesátých letech, kdy média stále odmítala jakoukoliv diskusi o politické unii, která by si podřídila národní státy, jako panikářství. O patnáct let později se Valéry Giscard d'Estaing stal hlavním návrhářem skutečně děsivé ústavy EU, neproniknutelné, stovky stran dlouhé knihy, která postrádá jakékoliv zábrany a protiváhy, které jsou tak zásadními prvky americké ústavy. Giscard tvrdil, že odmítnutí ústavy ve francouzském a holanském referendu v roce 2005 “bylo chybou, která bude muse být napravena” a trval na tom, že “text bude nakonec přijat”.

Giscard také řekl, že “bylo chybou použít referendum”, protože

„není možné, aby kdokoliv pochopil celý text“⁴⁷. Vede evropské občany k důvěře, že se od nás očekává, že budeme žít pod autoritou „ústavy“, která je příliš složitá na to, aby jí většina nebyrokratů pochopila? Podle španělského ministra spravedlnosti Juan Fernando Lopez Aguilara „nemusíte evropskou ústavu číst, abyste věděli, že je dobrá“.⁴⁸

Bývalý belgický premiér Jean-Luc Dehaene řekl, že devět z deseti lidí si ústavu nepřečte a bude hlasovat na základě toho, co řeknou politici a novináři. Více než to, pokud bude odpověď znít Ne, bude se pravděpodobně muset hlasovat znovu, protože s naprostou jistotou musí znít Ano.

Novinářka Nidra Poller je nicméně skeptičtější.⁴⁹ V komentáři k diskusi předcházející referendum o evropské ústavě ve Francii si všimla podřízeného postuje vůdců EU k požadavkům muslimů: „Euro-středomořský ‘dialog’ je mistrovskou ukázkou opovržením hodné kapitulace“. Evropská unie je přechodnou fází osudného projektu, který vyzývá k roztavení tradiční evropské kultury, aby byla nahrazena novým eurábijským koktejlem. A ptá se: „Když se za závojem ‘dialogu’ skrývá podvrtný appeasement, jaké nevyslovitelné ambice mohou být vtěleny do vznešeného slova ‘ústava’?“

Evropská unie dala Palestincům⁵⁰ v roce 2005 pomoc ve výši 342,8 miliónů dolarů - nebo přesněji 612,15 miliónu dolarů, pokud započteme i pomoc 25 členů EU. Dokonce i Spojené státy opakovaně přispívaly Palestinské samosprávě milióny dolarů amerických daňových poplatníků, ačkoliv ne na úrovni EU. V červenci 2005

47 International Herald Tribune, Giscard puts blame on Chirac,

<http://www.ihf.com/articles/2005/06/14/news/giscard.php>

48 findarticles.com, Janet Bush: Worried you don't understand the rules of the Euro game?

http://findarticles.com/p/articles/mi_qn4159/is_20050227/ai_n11829335

49 Nidra Poller, Dhimmi Watch, Referendum On A Constitution For A Patchwork Nation Without Borders,

<http://www.jihadwatch.org/dhimmiwatch/archives/006392.php>

50 The Jerusalem Post, EU raises 2005 aid to Palestinians to €280 million, via

Dhimmi Watch, <http://www.jihadwatch.org/dhimmiwatch/archives/008181.php>

nabídlí vůdcové G8, skupiny vlivných průmyslových národů, Palestinské samosprávě jako odpověď na islámské teroristické útoky v Londýně asi 9 miliard dolarů označených jako „alternativa k nenávisti“.⁵¹

Západní štědrost pokračovala bez ohledu na demografickou studii z roku 2005, která odhalila, že velikost palestinské populace na Západním břehu a Gaze byla vládou nafouknuta o 50%.⁵²

Takřka veškerá nová infrastruktura⁵³ na palestinských územích od začátku mírového procesu v Oslu v devadesátých letech - školy, nemocnice, letiště - byla zařízena a zaplácena Bruselům. Když byl při druhé intifádě znovu rozpoután džihád, Izrael zastavil své platby Palestincům. EU tedy zakročila s dalšími 10 milióny EUR měsíčně jako s přímou rozpočtovou pomocí Palestinské samosprávě. Komisař EU pro zahraniční záležitosti Chris Patten v roce 2002 prohlásil⁵⁴, že „není žádný důvod k tvrzení, že peníze EU financovaly terorismus, financovaly nákup zbraní, nebo podobné aktivity“.

Zpráva Nadace pro obranu demokracií⁵⁵ nicméně později zjistila, že: „Existují nezpochybnitelné důkazy, že peníze Palestinské samosprávy byly použity k financování teroristických aktivit“. To bylo potvrzeno Fuadem Shubakim, který byl finančním předsedou palestinských bezpečnostních sil. Bývalý předseda Palestinské samosprávy Jásir Arafat⁵⁶ podle něj nařídil použít milióny dolarů vzatých z fondů mezinárodní pomoci, daní

51 WorldNetDaily, G8 offers \$9 billion to Palestinians,

http://www.wnd.com/news/article.asp?ARTICLE_ID=45206

52 American Thinker, The Palestinian population scam on US taxpayers,

http://www.americanthinker.com/2005/11/the_palestinian_population_sca.html

53 Die Zeit, Arafat bombt, Europa zahlt, anglický překlad via likud.nl,

<http://www.likud.nl/press224.html>

54 Chris Patten, stránky Evropské komise,

http://ec.europa.eu/external_relations/news/patten/sp02_293.htm

55 FDD, Briefing: EU Funding of PA Terrorism,

http://www.defenddemocracy.org/publications/publications_show.htm?doc_id=250109&attrib_id=7393

56 Islám Info, Jásir Arafat, <http://info.pravdaoislam.cz/index.php/jasir-arafat/>

převedených Izraelem a z peněz z arabských zemí, na nákup zbraní a munice, včetně 50 tun zbraní na palubě lodi Karine A. Transakce byla koordinována Palestinskou samosprávou, Hizbaláhem v Libanonu a Íránskými revolučními strážemi.

V květnu 2006 Mahmoud Abbas - prezident Palestinské samosprávy po Arafatově smrti v listopadu 2004 a vůdčí politik Fatahu - promluvil k Evropskému parlamentu o mírovém procesu. Ve stejnou dobu Brigády mučedníků al-Aksa, ozbrojené křídlo Fatahu, vyhrožovaly útokem⁵⁷ na americké a evropské ekonomické a občanské zájmy jako odpovědí na mezinárodní sankce proti Palestinské samosprávě. Finanční podpora nevyvolává v Palestincích žádný vděk. Když ale podpora přestane přicházet, začnou vyhrožovat násilím. To je jasné vydírání.

Toto vyděračství odpovídá muslimskému pohledu na džizju, daň z hlavy placenou nemuslimy pod vládou muslimů výměnou za to, že nebudou zabiti. Dokumenty o Euro-arabském dialogu často hovoří o „finanční asistenci“ od EU pro arabské země. Bat Ye'or poukazuje na to, že část této džizji je od Evropanů vybírána bez jejich vědomí.

V listopadu 2005 odmítla oficiální dohlížecí instituce EU po jedenácté po sobě schválit rozpočet EU⁵⁸, protože byl plný podvodů a chyb. Evropský auditorský soud odmítl vydat záruku za rozpočet za rok 2004 ve výši 160,3 miliard dolarů. „Velká část rozpočtu byla opět postižena chybami“, prohlásil. Vyslovně odmítl schválit rozpočet pro zahraniční politiku EU a pro programy finanční pomoci, z nichž mnoho je směřováno do arabských zemí. Polovina projektových rozpočtů schválených Evropskou komisí byla nedostatečně monitorována. Evropská komise je považována za „vládu“ EU a tedy vládu takřka půl miliardy lidí. Může ale po celé desetiletí spravovat účty s obrovskými nedostatky, protože se z

57 The Jerusalem Post, Aksa Brigades threatens US, Europe,
<http://www.jpost.com/servlet/Satellite?cid=1145961350957&pagename=JPost%2FJPArticle%2FShowFull>

58 Fjordmanův blog, 11 years' chaos for EU accounts,
<http://fjordman.blogspot.com/2005/11/11-years-chaos-for-eu-accounts.html>

velké části nikomu nezodpovídá, a byla tímto způsobem navržena.

Muslimové používají k postupu džihádu klam, dokud není takřka příliš pozdě, aby ho nevěřící mohli zastavit. Federalisté EU a Eurábijci se z jejich scénáře poučili a ke svým cílům se po desetiletí blíží kradmo, zakryti hromadou detailů a technokratického newspeaku, který je nebyrokratům zcela nesrozumitelný. V jednom jasném okamžiku popsal premiér Lucemburska Jean-Claude Juncker „systém“ EU takto⁵⁹: „My o něčem rozhodneme a necháme to být a čekáme, co se stane“, vysvětlil. „Pokud nikdo nezačne tropit povyk, protože většina lidí nerozumí tomu, o čem bylo rozhodnuto, pokračujeme krok za krokem, dokud se již nelze vrátit zpět“.

Sloupkař Charlemagne napsal v *The Economist*: „Co se Juncker a ti, kteří přemýšlí stejně jako on, snaží dělat, je v zásadě utopit opozici evropské federace v hromadě technických detailů, unudit lidi k podřízenosti. S touto strategií ušli velký kus cesty. K největšímu převodu suverenity evropských států na EU došlo v roce 1985 v rámci projektu vytvoření společného evropského trhu. Dokonce i Margareth Thatcherová, která byla obvykle schopná takové triky rozpoznat, později prohlásila, že si zcela neuvědomila následky toho, co tehdy podepisovala“.

Spisovatel Christopher Booker to nazval „kulturou klamu“:

„K čemu ve skutečnosti došlo byl přenos moci (...) do Bruselu v rozsahu srovnatelném s největší konstituční revolucí v našich dějinách. Většina z toho ale zůstala pohřbena před zraky veřejnosti, protože naši politikové chtějí udržovat iluzi, že jsou stále ve vedení. Důsledkem toho je, že velmi malé množství lidí dnes chápe, jak skutečně funguje politický systém, který ovládá naše životy“.

K popisu EU jsem použil termín „neofeudalismus“. V Evropě existují určité elitní skupiny, které si myslí, že vše, co je v Evropě špatné, je důsledkem „populismu“ - toho, co jiní nazývají

59 *The Economist*, Charlemagne, Why Brussels isn't boring,
http://www.economist.com/World/europe/displayStory.cfm?story_id=1325309

demokracií. Motivační silou za cíli EU je převedení národní suverenity na novou vládnoucí třídu byrokratů, novou aristokracii. To je krok zpět do předdemokratické doby. Karl Zinsmeister poznamenává⁶⁰, že: „Aparát EU je neobyčejně uzavřený a tajnůstkářský. V současné době je jen relativně málo z důležitých rozhodnutí činěno demokraticky odpovědnými činiteli. Na jedné frontě za druhou rozhodují byrokraté o tom, jak budou žít běžní Evropané. ... Mnoho Evropanů je ochotno, způsobem, kterému by Američané nedokázali porozumět, nechat své elity, aby je vodily za nos. Je zde určitý druh selské mentality, podle které je 'těm lepším' povoleno, aby za ostatní činili důležitá národní rozhodnutí“.

Poslankyně Gisela Stuart byla členkou prezidia, které navrhlo evropskou ústavu. Shrnuje svojí zkušenost takto: „Shromáždění svedlo dohromady samozvanou skupinu evropské politické elity, z nichž mnoho vzhlíží ke kariéře na evropské úrovni, která je více či méně závislá na integraci, a kteří vidí národní parlamenty a vlády jako překážku. ... Ani jednou během šestnácti měsíců strávených na shromáždění se zástupci nezeptali, jestli je hlubší integrace tím, co lidé v Evropě chtějí, jestli slouží jejich nejlepším zájmům, nebo jestli jim poskytují nejlepší základy pro udržitelnou strukturu rozšiřující se Unie“.

V roce 2005 bezprecedentní společné prohlášení vůdců všech britských politických skupin v Bruselu vyzvalo k ukončení „středověké“ praxe rozhodování o evropských zákonech za zavřenými dveřmi. Kritici tvrdí, že Rada ministrů, nejvyšší zákonodárný orgán EU, který rozhoduje o dvou třetinách britských zákonů, „je jedinou legislativou mimo komunistické diktatury Severní Koreje a Kuby, která prosazuje zákony v tajnosti“.

Podle britského konzervativního politika Daniela Hannana jde o způsob, jakým byla EU navržena. „Její zakládající otcové od začátku chápali, že jejich smělý plán spojení starých evropských

60 American Thinker, Will Europe be democratic?

http://www.americanthinker.com/2005/02/will_europe_be_democratic.html

národů do jednoho státu nikdy neuspěje, pokud bude muset být každý převod moci schválen voliči. Proto mazaně vymysleli strukturu, ve které je nejvyšší moc v rukou dosazených funkcionářů, kteří nepodléhají veřejnému mínění. Struktura EU není ani tak nedemokratická, jako je antidemokratická“.

Evropská unie byla srovnávána s Římskou říší, takové srovnání není ale příliš výstižné. Řím byl vojenskou supermocností své doby, zatímco EU je vojenským trpaslíkem. Je zde ale jeden úchvatný společný rys: Julius Cézar byl zavražděn, protože se snažil korunovat se za krále. To mezi mocnou elitou v Senátu, který Cézarovi připomněl, že Řím se stal republikou přesně kvůli tomu, že se postavil starým „tyranským“ králům, nebyl populární krok.

Cézarův nástupce Oktavián, dnes známější pod jménem císař Augustus, je považován za prvního z nejvýznamějších římských císařů. Snižoval svoje vlastní postavení tím, že dával přednost titulu princeps, který je obvykle překládán jako „první občan“. Také zachoval vnější formu Římské republiky, neupřímně podporoval starou elitu a zahalil změny, které učinil, tak, aby byly pro veřejnost přijatelnější. Byl monarchou, nikdy se tak ale nenazval.

Někdo by mohl vidět paralelu se soudobou EU. Když až tři čtvrtiny našich národních zákonů pochází z Bruselu, jaký smysl má potom pořádat národní volby? Stejně jako v Oktaviánově Římě byla skutečná moc přesunuta jinam, starý pořádek ale halí realitu jako demokratický fíkový list, aby se lidé nerozhněvali. EU operuje převážně potají; její vyhlášky jsou zaváděny prostřednictvím tradičních parlamentů, ze kterých se stále více a více stávají ozdobné přívěšky.

Zábavným aspektem toho je, že ti, kteří jsou proti EU, jsou označováni za xenofoby, nacionalisty nebo prostě za antidemokratické síly. EU je organizací, ve které nezvolení byrokraté ruší demokracii, a přesto odsuzují své kritiky jako antidemokratické síly.

Aby mohl být tento nový celek vytvořen, staré národní státy musely být úmyslně rozdraceny. Bylo přivedeno velké množství neevropských imigrantů a výsledek byl pojmenován jako „multikulturní společnost“. Tato demolice je následována požadavky, aby se podle toho změnila celá naše společnost.

Protože Evropané se cítí být méně „Evropany“, než se považují za Francouze, Italy, Holanďany a tak dále, musela být rozbita národní věrnost. Ve stejný okamžik musel být vytvořen vnější soupeř. Nejblížeším modelem je Bismarckovo sjednocení Německa. Početné německé státy se ve francouzsko-pruské válce v roce 1870 postavily na stranu Pruska proti Francii a tak vydláždily cestu nové mocné německé federaci.

Federalisté EU se snaží vybudovat sjednocený evropský stát prostřednictvím sdíleného nepřátelství vůči USA, zatímco budují eurábijský celek složený z Evropy a arabského světa prostřednictvím společného nepřátelství vůči Izraeli. Jednou z taktik je úmyslné používání médií k podněcování hněvu vůči těmto zemím a jejich demonizace.

Bismarckovy německé státy byly nicméně sjednoceny společným jazykem. I kdyby z desítek národů mohlo být vytvořeno „nové my“ - což je velmi sporné - splynutí různých etnických skupin do soudržného národa trvá staletí. Jak by mohla být Evropa bez sdílené identity, bez evropského lidu, jiná než autoritářská? Je možné, že elity EU věří, že velké množství lidí bez zřetelné národní identity bude snazší ovládat?

Problém spočívá v tom, že národní stát byl sám o sobě prohlášen za zlý nebo zastaralý, nikoliv kolektivismus, antiindividualismus nebo totalitarismus. Mezi nacionalismem a patriotismem ale existuje zásadní rozdíl, který jasně popisuje George Orwell:

„Nacionalismus nelze zaměňovat s patriotismem. ‘Patriotismem’ mám na mysli oddanost k určitému místu a způsobu života, o kterém člověk věří, že je tím nejlepším na světě, nemá ale

přání ho vnucovat ostatním lidem. Patriotismus je ve své podstatě obranný, jak vojensky, tak i kulturně. Nacionalismus je na druhou stranu neoddělitelný od touhy po moci“.

Totalitní režimy mohou být nacionální, jako nacistické Německo, mohou ale také být nadnárodní, jako Sovětský svaz, který se snažil potlačit všechny dříve existující národní loajality.

Jak bylo možné prosadit tak velký projekt, jakým je vznik Eurábie? Hodně jsem o této otázce přemýšlel a došel jsem k závěru, že uspěl kvůli svojí velikosti. Svatý Augustin vypráví příběh o pirátovi, kterého zajal Alexandr Veliký. „Jak se opovažuješ sužovat moře?“, zeptal se Alexandr. „Jak se opovažuješ sužovat celý svět?“, odpověděl pirát. „Protože já mám jenom jednu malou loď, jsem zván zlodějem; ty se svým velkým námořnictvem jsi nazýván císařem“.

Je to otázka poměru. Pokud v jedné zemi malá skupina lidí odstaví demokracii a začne zavádět vlastní zákony, říká se tomu státní převrat. Když to udělají na celém kontinentu, říká se tomu Evropská unie.

Hitlerova autobiografie *Mein Kampf* popisuje propagandistickou techniku známou jako „velká lež“. EU přijala za svou tuto strategii, podle které říkáte lež tak „kolosální“, že nikdo nedokáže uvěřit, že by někdo „mohl mít drzost překrucovat pravdu tak odporným způsobem“. Tato technika byla zkombinována s další technikou, která byla dovedena k dokonalosti ministrem propagandy nacistického Německa Josephem Göbbelsem, opakováním tvrzení tak dlouho, dokud není přijato jako pravdivé.

Zde je několik velkých lží:

1. Rozmanitost je vždy dobrá;
2. Multikulturalismus je nevyhnutelný, stejně jako pokračující integrace EU;
3. Oponenti jsou omezení rasisté stavějící se proti historické vlně;
4. Muslimská imigrace je „dobrá pro ekonomiku“ a je nutná

k financování sociálního státu v budoucnosti, bez ohledu na skutečnost, že stojí obrovské peníze.

Vznik Eurábie patří mezi největší zrady v historii Západní civilizace. Znamená to, že všichni EU federalisté nebo ti, kteří se podílejí na různých nástrojích Euro-arabského dialogu, jsou zlí? Ne, realita není tak jednoduchá. Jak poukazuje Hugh Fitzgerald, „Celá třída lidí zbohatla z arabských peněz a úplatků; právníci, pracovníci pro vztahy s veřejností, diplomaté, novináři, univerzitní učitelé a nejrůznější úředníci“.

Ačkoliv ale omezenost, korupce a sebestředná snaha o osobní moc částečně vysvětluje chování eurábijských elit, nedokáže vysvětlit chování VŠECH těch tisíců lidí, kteří se na těchto sítích podílejí. Někteří z nich museli přesvědčit sami sebe, že to, co dělají, slouží spravedlivému cíli, když už pro nic jiného, tak protože lidská marnivost požaduje, abychom ospravedlňovali naše činy tím, že je zabalíme do pozlátka dobra.

Ve sci-fi filmu *Serenity*⁶¹ se dvě velké supermoci, Spojené státy a Čína, spojily a vytvořily Alianci, která dostala lidi k novým hvězdným systémům. Na neznámé planetě Miranda byl do vzduchu přidán plyn zvaný Pax. Cílem bylo uklidnit obyvatele a vykořenit agresi. Fungovalo to. Lidé přestali bojovat. Přestali také dělat všechno ostatní, včetně rozmnožování a fyzické sebezáchovy. Třicet miliónů lidí si prostě lehlo a tiše zemřelo. Malá část populace měla na Pax opačnou reakci a jejich agresivita vzrostla za hranice šílenství.

Režisér filmu Joss Whedon pečlivě poukazuje na to, že Aliance není nějakým druhem říše zla, ale silou, která je převážně benevolentní. Chce jenom to nejlepší, vytvořit nový svět, svět bez hříchu. Nicméně podle Whedona, „Kdykoliv stvoříte utopii, najdete pod ní něco něco odporného“.

61 Wikipedia, *Serenity*, http://en.wikipedia.org/wiki/Serenity_%28film%29

Dřívější Evropané bojovali proti džihátu za mnoho věcí: své náboženství, svojí kulturu a svůj národ. Federalisté EU a Eurábijci chybně identifikovali národní stát jako příčinu všeho zla a potlačují nejen agresivní nacionalismus, ale i obranný patriotismus. A od doby, kdy se někteří muslimové v reakci na to, co vnímají jako náš nihilismus, skutečně stali agresivnějšími, Eurábijci sebevražedně odzbrojili své vlastní lidi, doslovně i metaforicky, a připravili je na porážku.

Mnoho komunistů přinejmenším na začátku skutečně věřilo své ideologii. Výsledkem byla masová vražda; ve snaze o vybudování světa bez útisku a vykořisťování byly zavražděny desítky miliónů lidí. Cesta do pekla je dlážděna dobrými úmysly. Bez ohledu na to, jak dobré naše úmysly jsou, nemůžeme používat milióny lidí jako pokusná zvířata v obrovském sociálním experimentu, aniž bychom také nezpůsobili obrovské škody.

Možná, že jedním z důvodů, proč se toto mohlo v Západní Evropě a v Evropské unii stát, je to, že jsme nikdy nepochopili a ani jsme se nesnažili postavit se důvodům naprostého selhání komunismu ve Východní Evropě a v Sovětském svazu. Konceptu masivních sociálních experimentů s cílem stvoření Nového člověka bylo dovoleno přežít. Zmutoval a přesunul se na Západ. Jean Monnet, který proces evropské integrace uvedl v pohyb, přemýšlel o tom, jak evropské státní orgány představují „laboratoř“, ve které se zrodí nový „Evropský člověk“. Nový Evropský člověk ale stejně jako Nový sovětský člověk před ním s jistotou selže.

Může být Evropská unie reformována? Pochybuji o tom. EU je svázána se sebestřednou třídou byrokratů, kteří chtějí rozšiřovat své rozpočty a moc bez ohledu na škody, které páchají. Tito funkcionáři použijí tradiční metody klamání, aby zmařili jakékoliv výzvy k reformě a udrželi si moc.

Je poučné sledovat reakce elit EU na veřejné odmítnutí evropské ústavy ve Francii a v Holansku v roce 2005. Sestavili

skupinu „moudrých“⁶² evropských politiků vedenou Giuliano Amatem, italským ministrem vnitra v „supereurábijské“ vládě Romano Prodiho, aby přišla s možným řešením této bezvýhodné situace. Návrhy obsahovaly zrušení názvu „ústava“ ve prospěch „smlouvy“.

Stejný Amato, který je bývalým italským premiérem a také viceprezidentem Shromáždění EU, které ústavu navrhnulo, dříve prohlásil, že:⁶³

„V Evropě je třeba jednat ‘jako kdyby’ - jako kdyby to, co je požadováno, bylo málo s cílem získat mnoho, jako kdyby státy měly zůstat suverénní, aby byly přesvědčeny k tomu, aby se vzdaly suverenity ... Komise v Bruselu by například měla jednat, jako kdyby byla technickým nástrojem, aby byla schopna být považována za vládu. A tak dále pomocí předstírání a lstí“.

To, že člověk, který se otevřeně chlubil tím, že cílů federalistů EU je dosahováno „předstíráním a lstmi“, vede pokusy o „vzkříšení“ ústavy EU, říká průměrnému Evropanovi vše, co potřebuje o EU vědět. Pokud nás elity EU úmyslně po desetiletí klamaly, aby dosáhly svých cílů, proč bychom jim najednou měli zničeho nic věřit? Oklamte mě jednou, hanba vám. Oklamte mě podruhé, hanba mě. Tito lidé nás podváděli již dost.

„Myslím, že Evropská unie stejně jako Sovětský svaz nemůže být demokratizována“, říká Vladimír Bukovský. „Evropská unie se zhroutí, stejně jako se zhroutil Sovětský svaz. Nezapomínejme ale na to, že když se tyto věci hroubí, zanechají za sebou takovou pustinu, že její obnova trvá generaci. (...) Podívejte se na obrovské množství imigrantů ze zemí třetího světa, kteří nyní žijí v Evropě. To bylo prosazeno Evropskou unií. Co se s nimi stane, až dojde k ekonomickému kolapsu? Jako v Sovětském svazu tu zřejmě dojde k takovým etnickým sporům, že mě to děsí“.

62 EU Observer, Liberal MEP tables 'Plan B' for EU constitution, <http://euobserver.com/9/22641>

63 European NO Campaign, What some of the Constitution's authors say about it, <http://www.europeannocampaign.com/351.html>

Ve své knize o EU Richard North a Christopher Booker docházejí k závěru: „Projekt, který Monnet započal, byl obrovským zchátralým monstrem: částečně se dusícím vlastní byrokracií; částečně zkorumpovanou zlodějnou (...) Jedinou věcí, kterou projekt nemohl nikdy být, protože tak podle definice nikdy nebyl zamýšlen, bylo být alespoň vzdáleně demokratickým“. Věřící, že EU je zatracená a „zanechá za sebou obrovské ničení, pustinu, ze které bude trvat Evropanům mnoho let, než znovu povstanou“.

Chápu obavy, že destrukce EU může způsobit „nestabilitu“ Evropy. Způsobí. „Nestabilitou“ to ale pravděpodobně skončí tak jako tak, vezmeme-li ohled na množství muslimů, které Eurábijci pustili dovnitř. Je možné volit mezi obdobím bolestných let, ve kterých bude Evropa převážně vítězit, nebo smrtí, která ukončí existenci Evropy jako západního kulturního celku.

Někteří lidé doufají, že můžeme uchovat „pozitivní“ aspekty EU a „nevytlévat dítě z vaničky se špinavou vodou“. Nesouhlasím. EU je jenom špinavá voda, ve které není žádné dítě. Nikdy tam nebylo, jenom množství přelacených pečovatelek.

Multikulturalisté dělí lidi do „kmenů“ pod úroveň národních států. To je přesně ta situace, kterou jsme měli v Evropě ve středověku. Stejně tak myšlenka, že bychom měli „respektovat“ jiné kultury tím, že je nebudeme kritizovat, znamená vrátit čas o několik století zpět do předosvícenecké éry. Multikulturalismus je obyčejnou středověkou ideologií a přinese středověké výsledky.

Ačkoliv EU při vytváření panevropské identity selže, částečně již uspěla v oslabení tradičních národních států. Muslimští imigranti se v Západní Evropě usazují ve velkých městech⁶⁴ a místní se stahují na venkov. Toto ničení soudržnosti společnosti spouští návrat kmenové společnosti, protože lidé již nadále nevěří tomu, že je národní stát ochrání.

64 Fjordman, Islám Info, Stínání národů - islamizace evropských měst, <http://info.pravdaoislamu.cz/index.php/2006/07/18/stinani-narodu-islamizace-evropskych-mest/>

Tento proces byl vysvětlen Ernestem Baertem⁶⁵: „V průběhu mnoha století Západní Evropa nahradila kmeny nebo klany národním státem“. Výsledkem bylo, že „Evropští občané mají sklon důvěřovat všem dalším občanům stejného národního státu mimo jejich bezprostřední rodinu a kruh přátel“. Tato „společnost důvěry“ byla nutným předpokladem úspěchu nejen evropské kapitalistické ekonomiky, ale také nástupu demokracie. V muslimském světě a v Africe převažuje jiný pohled na svět. Lidé zde nemají jinou šanci, než obracet se pro ochranu na svůj klan. Jaký efekt bude tedy mít na naši kulturu příchod obrovského množství lidí ze společností bez důvěry? Baert je pesimista:

„Je málo pochybností o tom, že žijeme v posledních dnech multikulturní fantazie. Skončí utrpením a může vést ke ztrátě Evropy jako části Západní civilizace. Naše děti a vnuci se budou dívat zpět na naši dobu a divit se tomu, že tolik lidí tak snadno přijalo to, co jasně odporuje historii a zdravému rozumu. Zatímco běžní Evropané žijí ve strachu z muslimského násilí v jejich vlastních městech a důvěra v jejich vůdce upadá, elity EU se setkávají na večírcích a navzájem si gratulují k tomu, že přinesly Evropě mír“.

Evropská unie slíbila překrásný nový svět, ve kterém budou války a etnické soupeření věcí minulosti. Přinese středověk? Ten je pravděpodobně tím, k čemu utopie vedou.

65 Ernest Baert, Brussels Journal, Tribes in Europe and the Disappearance of Trust, <http://www.brusselsjournal.com/node/1492>

Proč musí Evropská unie zmizet

Anthony Coughlan, docent z Trinity College v Dublinu, píše v EU Observeru⁶⁶, že v současné době pochází většina zákonů ve všech členských státech EU z Bruselu. Proč národní politici a zastupitelé tuto situaci přijímají? Přichází s tímto vysvětlením:

„Když chce ministr něčeho dosáhnout na národní úrovni, musí mít podporu premiéra, musí mít souhlas ministra financí, pokud jeho plán znamená výdaje z rozpočtu, a především musí mít podporu většiny v národním parlamentu, a nepřímo tak i voličů své země. Přesuňme nicméně danou oblast politiky do Bruselu, kde zákony primárně vytváří sedmadvacetičlenná Rada ministrů, a náš ministr se náhle stává příslušníkem oligarchie, nejmocnější komise zákonodárců v historii, vytvářející zákony pro 500 milionů Evropanů, a jako skupiny neodvolatelné bez ohledu na to, co udělá.

S každou smlouvou o EU přicházejí národní parlamenty a občané, kteří již nadále nebudou mít v daných oblastech politiky poslední slovo, o moc. Jednotliví ministři na druhou stranu získávají opojné množství osobní moci, protože jsou transformováni z členů exekutivního ramene národní vlády, které je podřízeno národní legislativě, v supranacionální zákonodárce EU“.

Ministři EU považují sami sebe za politické architekty vznikající supermocnosti. Tím, že se podílejí na EU, se také zbavují dohledu nad svými činy ze strany volených národních parlamentů.

Podle Coughlana není „velké množství evropských zákonů nikdy probíráno na ministerské úrovni, a místo toho je formálně schváleno, pokud bylo dosaženo shody mezi zaměstnanci asi tří set podkomisí Rady, nebo asi tří tisíc komisí, které jsou s Komisí spojeny“.

Integrace EU představuje „probíhající převrat vládních činitelů proti parlamentům, a politiků proti občanům, kteří je zvolili“. Tento

66 EU Observer, Why the EU cannot go on like this, <http://euobserver.com/7/24052>

proces nyní ve skutečnosti vysává z moc „tradičních vládních institucí, zatímco je ponechává formálně nedotčené. Stále si ponechávají své původní názvy - parlament, vláda, nejvyšší soud - aby se občané příliš neznepokojovali, jejich klasické funkce byly ale změněny“.

V jednom ze svých posledních rozhovorů ve funkci britského premiéra Tony Blair řekl⁶⁷, že „Britové jsou dostatečně rozumní, aby věděli, že i když mají o Evropě jisté předsudky, neočekávají, že je s nimi bude jejich vláda nutně sdílet, nebo že podle nich bude jednat“. Jinými slovy: Britové by měli být dost rozumní na to, aby věděli, že jejich vláda bude ignorovat jejich přání a zájmy, pokud to bude považovat za vhodné, a často tak ve své imigrační politice činí.

Evropská unie je v zásadě pokusem - a prozatím převážně úspěšným - elit evropských národních států o spolupráci na uchvácení moci, obcházení, a nakonec zrušení, demokratického systému, a pomalu probíhajícím státním převratem. Údajnými důvody jsou ideály jako „prosazování míru“, které jsou jako kosti předhazovány důvěřivým davům, a které mají zakrýt samotné přebírání moci. Funguje to, protože se zdá, že národní parlamenty fungují stejně jako dříve.

Toto je pravděpodobně nejnebezpečnější strana EU: je stále více diktaturou, je to ale kradmá diktatura, jejíž nejnebezpečnější prvky jsou v každodenním životě převážně neviditelné. Průměrný člověk vidí, že EU mu umožňuje snadněji cestovat mezi zeměmi bez pasu, a používat stejnou měnu od arktického Laponska ve Finsku až po španělské Kanárské ostrovy u pobřeží Afriky.

To vypadá pohodlně, a do určité míry to také pohodlné je. Cena za to ale je mocenské vyprázdnění volených institucí a převod jejich moci do rukou nezvolené oligarchie, která má v plánu uchvátit ještě více moci a přestavět životy půl miliardy lidí bez jejich souhlasu. Lidé to ale ve svých každodenních životech nevidí jasně, a vidět

67 Brussels Journal, Europe Has Given Up on the People,
<http://www.brusselsjournal.com/node/2220>

znamená věřit. Nepřítel, který se ke svému nepřátelství otevřeně hlásí, je někdy méně nebezpečný, než nepřítel, který je nejasný a vágní, protože proti němu nelze snadno mobilizovat.

Alexander Boot, který se narodil v Rusku, emigroval v sedmdesátých letech na Západ, pouze aby zjistil, že Západ, který hledal, již neexistuje. Boot věří, že demokracie⁶⁸, neboli slovy Abrahama Lincolna vláda lidí, prováděná lidmi a pro lidi, byla nahrazena glosokracií⁶⁹, vládou slov, prováděnou pomocí slov, a pro slova.

Glosokracii lze vystopovat přinejmenším ke sloganu Francouzské revoluce z roku 1789, „Rovnost, volnost, bratrství“. Jak se ukázalo, znamená to masový teror, stanné právo a autoritářskou vládu. Čím bezvýznamnější slovo, tím větší má pro glosokrata cenu. To je příčina velké užitečnosti multikulturalismu, protože zní vágně pozitivně, je ale nejednoznačný a může být používán k zakrývání velkých změn, které jsou prováděny bez veřejné debaty. Podnětem za politickou korektností je překrucování jazyka, který používáme, prosazování nových slov nebo změna významu těch starých, a jejich proměna ve „zbraň kontroly davů“ démonizací těch, kteří se novým definicím nepodřídí. Evropská unie, Francouzi vedený podnik, je přední a ryzí glosokracií dnešního světa.

Podle Boota se diktátor, jehož moc je založena na kulkách, bojí kulek. Glosokrat, jehož moc je založena na slovech, se bojí slov. EU vydala směrnice pro vládní mluvčí, podle kterých mají používat ve vyjádřeních o terorismu „neurážlivé fráze“. Slovo džihád nemá být raději používáno vůbec, nebo by mělo být vysvětleno jako nepochopený termín, který znamená mírumilovný vnitřní boj proti egu. Tato doporučení jsou uváděna do praxe. Britský premiér Gordon Brown zakázal letos v létě v pokusu o vyhnutí se urážce

68 Fjordman, Dhimmi Watch, Is Islam Compatible With Democracy?

<http://www.jihadwatch.org/dhimmiwatch/archives/016341.php>

69 Fjordman, Islám Info, Vzestup glosokracie,

<http://info.pravdaoislamu.cz/index.php/2007/03/01/vzestup-glosokracie/>

muslimů svým ministrům, aby jedním dechem říkali „muslim“ a „terorismus“⁷⁰, a to po pokusu o muslimské teroristické útoky v Glasgow a v Londýně, na kterých se podílelo několik lékařů.

Řečeno citátem z knihy Džihád na Západě⁷¹ od Paula Fregosiho: „Džihád, islámská takzvaná svatá válka, byla po více než 1300 let součástí života v Evropě, Asii, Africe a na Blízkém a Středním východě, toto je ale první historie muslimských válek v Evropě, která kdy byla vydána. O jejich křesťanském protějšku, křížových výpravách, s nimiž je někdy džihád srovnáván, vyšly nicméně stovky knih, ačkoliv křížové výpravy trvaly méně než 200 let a na rozdíl od džihádu⁷², který je univerzální, byly omezeny převážně na Svatou zemi. Co více, křížové výpravy skončily před více než sedmi sty lety, zatímco džihád stále probíhá. Džihád byl nejvíce historicky nezaznamenávanou a přehlíženou velkou historickou událostí. Ve skutečnosti byl převážně ignorován. Encyclopaedia Britannica například poskytuje křížovým výpravám osmkrát více prostoru než džihádu“.

Ve stejný okamžik, kdy jsou ze západních učebnic postupně odstraňovány připomínky 1300 let válek džihádu a islámské agrese, je jako významná výzva propagována „islámofobie“⁷³. Nahrazením „džihádu“ „islámofóbií“ se přesunuje důraz z Evropanů bránících se před islámským násilím na nevinné muslimy, kteří trpí předsudky a rasismem. Alternativní slovo tak vytváří alternativní skutečnost.

Italský prezident Giorgio Napolitano si ve zjevné obavě z toho, co vnímá jako rostoucí opozici k projektu EU, myslí, že euroskeptici

70 Daily Mail, Terror-spooked EU: 'Don't say Muslims',
http://www.dailymail.co.uk/pages/live/articles/news/worldnews.html?in_article_id=466130&in_page_id=1811

71 Amazon.com, Jihad in the West,
<http://www.amazon.com/exec/obidos/ASIN/1573922471/brusselsjournal-20/ref=nosim>

72 Pravda o islámu, překlady textů muslimských učenců o džihádu,
<http://pravdaoislamu.cz/index.php/2007/07/01/muslimsti-ucenci-o-dzihadu-cast-i/>

73 Hugh Fitzgerald, Islám Info, Islámofobie?
<http://info.ppravdaoislamu.cz/index.php/2005/12/04/islamofobie/>

jsou „psychologičtí teroristé“⁷⁴. Evropští vůdci tedy nepoužijí slovo „terorista“ o muslimech, kteří podporují sebevražedné atentátníky, konečně ale našli někoho, kdo si toto označení zaslouží: Evropany, kteří jsou v opozici k EU.

V krátkém okamžiku jasnosti popsal lucemburský premiér Jean-Claude Juncker systém EU takto: „O něčem rozhodneme, pak to necháme ležet a čekáme, abysme viděli, co se stane. Když nikdo nezačne dělat povyk, protože nikdo nerozumí tomu, o čem bylo rozhodnuto, pokračujeme krok za krokem, dokud již není cesty zpátky“. Sloupkař Charlemagne z *The Economist* k tomu napsal: „O co se Junckner a další, kteří uvažují jako on, v zásadě snaží, je utopit opozici k evropské federaci v záplavě technických detailů, unudit lidi k podřízenosti. S touto strategií ušli dlouhý kus cesty. K největšímu jednorázovému převodu suverenity od evropských států na Evropskou unii došlo v roce 1985 v rámci projektu vytvoření společného evropského trhu. Dokonce i Margaret Thatcherová, která obvykle dokázala takové triky prohlédnout, později prohlásila, že zcela nepochopila důsledky toho, co podepisovala“.

V roce 2005 (a znovu v roce 2006) odmítl finanční auditorský orgán EU schválit jedenáctý rok po sobě účetnictví EU, protože bylo plné podvodů. Evropský auditorský soud odmítl vydat prohlášení o záruce za rozpočet za rok 2004 ve výši 160 miliard dolarů. „Velká většina výdajů byla opět postižena právními chybami“, prohlásil. Obzvláště odmítl schválit rozpočet na zahraniční politiku EU a na programy pomoci, z nichž mnoho bylo zaměřeno na arabské a muslimské země. Polovina výdajů na projekty schválené Evropskou komisí byla nedostatečně monitorována.

Tato skutečnost byla médií široce ignorována. Evropská komise je vládou půl miliardy lidí od Maďarska po Británii, a od Finska po Španělsko, přesto může po více než desetiletí vést účetnictví zatížené obrovskými nedostatky. V USA by byl takový nedostatek

74 Elaiab Harvey, *Brussels Journal*, So Now We Are Terrorists, <http://www.brusselsjournal.com/node/2193>

dohledu nemyslitelný. EU to projde, protože se zdá, že je vzdálená od každodenních životů lidí a není vystavena žádným skutečným kontrolám.

Evropská komise, často rozpuštěna ve složitou spleť organizací s nevinně znějícími jmény, uzavřela smlouvy s Araby a poté je tiše implementovala jako federální politiku EU. Toho bylo možné dosáhnout proto, že systémem s velmi malou kontrolou z vnějšku a s několika mocnými jedinci a skupinami, kteří tahají za nitky, poletují miliardy euro. Evropané tak financují spojení svého vlastního kontinentu, ve skutečnosti kolonizaci, s muslimským světem, bez svého vědomí a souhlasu. Je to poprvé v historii lidstva, kdy je s byrokratickou precizností kulturně vyhlazován celý kontinent. Jde zřejmě o největší zradu v historii západní civilizace, která je přesto masmédií většiny západních zemí převážně ignorována.

Komisařka EU Margot Wallström v roce 2005 tvrdila, že politici, kteří odporují sdílení národní suverenity, riskují návrat k nacistickým hororům třicátých a čtyřicátých let. Její spolukomisaři také vydali společnou deklaraci, ve které prohlásili, že občané EU by měli vzdát poctu mrtvým z druhé světové války tím, že budou hlasovat ANO pro evropskou ústavu. Zásluhy za ukončení studené války připisali výhradně EU, aniž by zmínili roli NATO a Spojených států.

To je absurdní. Evropská unie toho má mnohem více společného s totalitními režimy, jako bylo nacistické Německo a Sovětský svaz než s údajně zlými národními státy, které se snaží nahradit, obzvláště ve svých sklonech potlačovat svobodu projevu, indoktrinovat děti ve školách nestydatě lživými informacemi a podřizovat své poddané rozhodnutím bez jejich souhlasu.

Konference Rasismus, xenofobie a media, která se konala⁷⁵ v květnu 2006 ve Vídni, byla koordinována EU. Do konce roku 2006

75 The Jerusalem Post, EU "regrets" Israeli snub of racism conference, <http://www.jpost.com/servlet/Satellite?cid=1145961388862&pagename=JPost%2FJPArticle%2FShowFull>

se síť medií podílejících se na Euro-arabském dialogu rozrostla na více než 500 členů⁷⁶. Mezi nimi jsou lidé, média a organizace ze všech 37 zemí Euro-středomořského partnerství. Evropští a arabští novináři přišli s desítkami doporučení, jak rozšířit vzájemnou spolupráci a prosazovat „vzájemné porozumění“ mezi svými kulturami a náboženstvími v médiích.

Benita Ferrero-Waldner, evropská komisařka pro vnější vztahy a Evropskou sousedskou politiku (čtete: eurábijské záležitosti), pronesla ke shromáždění novinářů prosluv⁷⁷. Podle ní „nevěříme, že média by měla být regulována z vnějšku, ale spíše byste měli najít způsoby, jak regulovat sami sebe. ... Rok 2008 bude Evropským rokem mezikulturního dialogu, a já jsem rozhodnuta, že do té doby dosáhneme významného zlepšení v úrovni vzájemného respektu a pochopení mezi našimi společnostmi. V nadcházejících měsících a rocích musíme dosáhnout za elity k běžným mužům a ženám z ulice. To je životně důležitá součást boje proti rasismu a xenofobii. A vy bude klíčem k dosažení tohoto cíle“.

Tento dokument je dostupný na internetu, pochybuji ale, že o něm většina Evropanů kdy slyšela. Ferrero-Waldner také prohlásila, že „svoboda projevu není svobodou urážet. Projevy nenávisti jsou vždy nepřipustné“. EU uzavřela s muslimskými zeměmi množství smluv, které jasně říkají, že islámofobie je formou rasismu.

V roce 2007 učinila EU z podněcování k rasismu a xenofobii v sedmadvaceti zemích bloku zločin⁷⁸. Podle nového zákona hrozí pachatelé za „veřejné podněcování k násilí nebo nenávisti, zaměřeného proti skupině osob, nebo proti členovi takové skupiny,

76 Zpráva za stránek Evropské komise, Euromed and the Media, http://ec.europa.eu/external_relations/euromed/media/euromed_media0607.pdf#xen

77 Záznam prosluvy ze stránek EU, <http://europa.eu/rapid/pressReleasesAction.do?reference=SPEECH/06/321&format=HTML&aged=0&language=EN&guiLanguage=en>

78 Fjordman, Brussels Journal, Towards a Totalitarian Europe, <http://www.brusselsjournal.com/node/2097>

definované rasou, barvou, náboženstvím, původem, nebo státním nebo etnickým původem“, až tři roky ve vězení. Termín „podněcování nenávisti“ proti „náboženství“ může být používán k umlčování kritiků islámu a muslimské imigrace, obzvláště když se Rada Evropy již dříve rozhodla, že bude považovat islámofobii za srovnatelnou s antisemitismem. A zatímco EU podepisuje smlouvy rozšiřující spolupráci s Araby a muslimy, včetně jejich imigrace, zakazuje opozici vůči těmto, a vyzývá média, aby se držela stranické linie a prosazovala oficiální eurábijskou ideologii. Evropská unie tak ve stále větší míře vykazuje některé ze známek totalitního státu, panevropské diktatury.

Jak poznamenal Robert Spencer na Jihad Watch⁷⁹, „Eurábie bude brzy připomínat Sovětský svaz, ve kterém disidenti potají šířili samizdatovou literaturu a hrozily jim za to přísné tresty, pokud by je autority odhalily. Evropané, kterým záleží na tom, co se jim děje, budou muset cestovat na západ, tam kupovat knihy, které říkají pravdu o islámském džihádu, a doma je šířit pod pozorným dohledem byrokratů EU“.

Eurábijské sítě byly vytvořeny jako reakce na arabský džihádistický terorismus. Série únosů a útoků, z nichž mnoho bylo schváleno vůdcem Organizace pro osvobození Palestiny Jásirem Arafatem, který od mé země později dostal Nobelovu cenu za mír, byla provedena v sedmdesátých letech. Arafat za to byl odměněn možností pronést projev před Valnou hromadou OSN. Během palestinského únosu italské výletní lodě Achille Lauro v roce 1985 byly americké plány na její záchranu zmařeny italskou vládou, jejíž „zahraniční politika vyžaduje udržování velmi těsných vztahů s arabskými státy a s OOP“, uvedl Philip Heyman, bývalý zástupce amerického ministra spravedlnosti.

Jak řekl profesor práva z Harvardu Alan Dershowitz: „Mezinárodní společenství odpovědělo na terorismus mezi roky

79 Robert Spencer, Dhimmi Watch, EU's classified handbook bars governments from speaking of "jihad" or linking Islam and terrorism, <http://www.jihadwatch.org/dhimmiwatch/archives/015867.php>

1968 a 2001 tím, že ho odměnilo a legitimizovalo, místo toho, aby ho potrestalo a odsoudilo. V tomto světle není nijak překvapivé, že jsme museli prožít hrůzy 11. září 2001. Ti, kdo Palestince za jejich terorismus odměnili, obzvláště naši evropští spojenci a OSN, učinili z 11. září neodvratnou událost“.⁸⁰

Musím zde s Dershowitzem polemizovat: slyšel jsem Američany říkat, že muslimové by měli mít Spojené státy rádi, protože ty se během desetiletí postavily v mnoha konfliktech na jejich stranu. To je skutečně pravda, a není to něco, čím by se měly chlubit. Islámská revoluce v Íránu z roku 1979 byla západními vůdci velmi nezvládnuta, včetně postupu amerického prezidenta Jimmy Cartera a francouzského prezidenta Valéry Giscard d'Estainga, a stejně ta západními levicovými intelektuály a médii. Reakce na výhrůžky zabitím Salmana Rushdieho se setkaly s podobnou potlačovanou odpovědí. Mírový proces z Osla z devadesátých let, stejně jako balkánské války, kde Spojené státy a NATO zasáhly aktivně ve prospěch muslimů, vložily do muslimských myslí pevnou představu o dekadentní civilizaci, která již není nadále schopna ani ochotna bránit sama sebe.

Byla to jasně vnímaná slabost Západu, nikoliv jeho agrese, která vedla k teroristickým útokům z 11. září, a Američané k tomu sami významně přispěli. Dokonce i jinak dobří prezidenti, jako Ronald Reagan, nikdy plně nepochopili, jakým způsobem jednat s muslimy. Nicméně ačkoliv Američané sami k tomuto problému přispěli, je nepopíratelné, že západní appeasement vůči muslimům začal západoevropskou rezignací před arabským fyzickým a finančním (ropné embargo) terorismem v sedmdesátých letech, a byl institucionalizován Euro-arabským dialogem. Tento appeasement přispěl k obnově džihádu, který nyní postihuje několik kontinentů.

80 Guardian, Alan Dershowitz, Terror Training, <http://www.guardian.co.uk/september11/story/0,11209,798174,00.html>

Evropská unie je svými obhájci prezentována jako organizace oddaná šíření „míru“. EU ale nikdy neudělala nic mírového; byla a je holým přebíráním moci evropskými elitami, které jí používají k vedení kulturní a demografické války proti těm lidem a národům, které mají údajně zastupovat. Jejich appeasement vůči muslimům nejen že představuje hrozbu přežití Evropy, ale také destabilizoval svět daleko za jejími hranicemi. Euro-arabská spolupráce tak představuje hrozbu světovému míru. A protože se tato spolupráce stala hluboce zakořeněnou vlastností EU, je možné dojít pouze k jedinému závěru: Evropská unie musí být zrušena tak rychle, jak to bude možné.

P.S. Bývalý sovětský disident Vladimír Bukovskij se obává, že Evropská unie je na cestě k tomu stát se dalším Sovětským svazem. V jednom projevu nazval EU „mostrem“, které musí být zničeno: „Čím dříve s EU skončíme, tím lépe. Čím dříve se zhroutí, tím méně škod nám i dalším zemím způsobí. Musíme ale jednat rychle, protože rychlí jsou i eurokraté. Bude těžké je porazit. Dnes je to ještě jednoduché. Kdyby dnes vyrazil milion lidí na Brusel, utekli by tihle hoši na Bahamy“.

Organizace Stop islamizaci Evropy (SIOE)⁸¹ dostala povolení uspořádat 11. září v Bruselu demonstraci proti islamizaci Evropy⁸². Je nepravděpodobné, že dorazí milion demonstrujících, mělo by se ale shromáždit dost lidí na to, aby přitáhli pozornost. Občané Británie, Holandska, Dánska, Belgie, Německa, Švédska, Itálie a dalších členských států EU, kteří si dělají starosti s vpádem islámu do svých zemí, by se měli dostavit a vyjádřit svůj protest.

Protože islamizace Evropy je EU aktivně a úmyslně prosazována, boj proti islamizaci je podle mého názoru neoddelitelný od boje proti samotné EU. Demonstrující by měli požadovat přínejmenším zrušení Euro-arabského dialogu,

81 Stránky SIOE, <http://sioe.wordpress.com/>

82 Eurabia.cz, informace o demonstraci v češtině, <http://eurabia.cz/ShowArticle.aspx?ArtId=1024>

rozpuštění Euro-středomořského parlamentního shromáždění, Euro-středomořské nadace Anny Lindh pro dialog mezi kulturami, a všech dalších nástrojů Euro-středomořské a eurábijské spolupráce. EU by měla zakázat veškerou přímou i nepřímou pomoc Palestincům a dát jí na obranu našeho civilizačního bratrance Izraele, měla by přestat propagovat v evropských školách nestydatě lživé informace o 1300 letech islámského džihádu, a měla by okamžitě zastavit všechny rozhovory s Tureckem týkající se jeho členství v EU. Už toho bylo dost.